

A report

**Začátkem října letošního roku
začne v Armádě ČR působit
výsadkový pluk**

str. 8

53. pPzEB

102. průzkumný prapor generála Karla Palečka

Organizuje

„VÝBĚR OSOB“

k rotě HLOUBKOVÉHO PRŮZKUMU ve dnech **2. – 5. 3. 2020**

starší průzkumník – specialista	– hodnost četař
starší operátor – specialista	– hodnost rotný
starší odstřelovač – specialista	– hodnost rotný
mladší specialista	– hodnost rotmistr
velitel týmu	– hodnost nadporučík

Nabízíme:

- Účast na zahraničních kurzech a cvičeních
- Prostor pro kariérní růst a sebevzdělávání
- Možnost vzdělávání ve specifických kurzech AČR
- Nasazení v zahraničních operacích
- Perspektiva dlouhodobého setrvání v odbornosti s dobou rozhodnou až 7 let

Požadujeme:

- Praxe v AČR minimálně 2 roky
- Zdravotní klasifikace „A“ schopen jako výsadkář
- Předpoklady pro získání bezpečnostní prověrky na stupeň „Tajné“
- Splnit přezkoušení z tělesné přípravy v rozsahu výročního přezkoušení s hodnocením „výtečně“

Výhodou:

- Předchozí služba u průzkumných jednotek
- Středoškolské vzdělání s maturitou
- Absolvovaný Základní výsadkový kurz
- Osvědčení k řízení vozidel ozbrojených sil sk. V-B (popř. V-C)
- Znalost anglického jazyka dle normy STANAG SLP 1 a lepší
- Hlubší znalosti ze spojovací přípravy, schopnost práce s PC, BVIS

Profesní životopis vygenerovaný z ISSP a stručný motivační dopis s uvedenou kontaktní adresou a telefonní spojení (označené „RHPz-výběr“) zašlete e-mailem na adresu rhpz@army.cz nejpozději do **21. 2. 2020**.

Kontaktní tel.: +420 973 411 230 nebo +420 601 582 532

Další informace také na <http://www.102pzpr.cz/>

Vojtěch Řezáč
při oblékání
pyrotechnického
obleku

Ženisté nadělovali pod stromeček

Desetiletý Josef Řezáč ze Zvěřínky u Nymburka se už od malička touží stát pyrotechnikem. I proto se jeho starší bratr Vojtěch (14 let) rozhodl mu pod stromeček nadělit dárek v podobě nějaké drobnosti od Armády České republiky. Neváhal oslovit 15. ženijní pluk, který mu za jeho dobrou vůli a i odvahu nabídl návštěvu vojenské posádky v Bechyni. Pepík se o návštěvě kasáren dozvěděl z dárku, který našel o Štědrém večeru pod stromečkem. „Měl jsem hroznou radost, i když jsem vůbec nevěděl, co mě čeká,” prozradil žák čtvrté třídy. Potěšený byl i starší bratr, který to s obdarováváním nemá vůbec jednoduché. „Jsme čtyři sourozenci, takže vymyslet a sehnat dárky pro všechny mi dá pořádně zabrat. Navíc to stojí hodně peněz,” svěřuje se Vojta. Pozvání do bechyňské posádky přijali všichni členové rodiny, i sedmiletá Markétka a sedmnáctiletá Anička. Kromě prohlídky vojenské posádky je čekal i hlavní bod celé návštěvy, tedy seznámení se s prací pyrotechnika. „Připravili jsme pro ně ukázkou s rentgenem, budou si moci zkusit obsluhovat robota Talon a taky si vyzkoušet oblek pyrotechnika,” upřesnil starší pyrotechnik specialista rotý EOD 152. ženijního praporu Michal Král. Právě práce s robotem všechny nejvíce nadchla. „Měl jsem za úkol přivést pomocí robota kanystr naplněný podezřelou žlutou tekutinou. Vypadalo to jednoduše, ale nakonec to ovládání

na dálku zas až tak lehké nebylo,” přiblížil svůj zážitek Josef Řezáč. Tím ale vánoční program nekončil. Rodinu totiž ještě čekala prohlídka sbírky munice, od nejstarší z konce devatenáctého století, až po současnou. Třešničkou na dortu bylo setkání s velitelem 15. ženijního pluku plukovníkem Jiřím Tršem, který Josefa symbolicky povýšil do hodnosti pyrotechnika-čekatele a zároveň mu daroval i pamětní minci 15. ženijního pluku. „Potřebujeme mladou krev a každý, kdo má vůli a chuť pracovat u Armády České republiky, potažmo u našeho ženijního pluku, je samozřejmě vítán,” konstatoval velitel pluku při loučení s rodinou. S možností, že by se její dva synové stali vojáky, počítá i maminka Josefa a Vojty Jana Řezáčová: „Pokud by je tato práce bavila a našli by se v ní, tak je v tom budu samozřejmě podporovat.” Přestože je z řad veřejnosti převážně zájem o pozice pyrotechniků, nejvíce žádání jsou u 15. ženijního pluku podle informací personálního oddělení hlavně řidiči, strojníci nebo ženisté v hodnostech svobodníka a desátníka. Bližší informace se zájemci dozvědí buď přímo u 15. ženijního pluku, nebo na rekručních střediscích po celé republice.

Text a foto: kpt. Zuzana Králová

obsah

Přistupuji ke všem stejně	2
S náměstkyní ministra obrany pro řízení sekce správy a řízení organizací MO jsme hovořili nejen o státních podnicích a dalších podřízených složkách	
Získali opět akreditaci	6
V Náměšti nad Oslavou se konal v pořadí již třetí základní certifikační kurz představených leteckých návodčích	
Šťěstí přeje připraveným	8
Začátkem října letošního roku začne v Armádě ČR působit výsadkový pluk	
Minomety k záchraně biotopů	11
V Brdech začnou znovu cvičnit střilet dělostřelci	
Cyber Coalition 2019	12
Kybernetická letka Gripenů opět úspěšně ubránila naši republiku	
Třináctka bude poslední	14
Strážní rota BAF v Afghánistánu končí letos na jaře třináctým kontingentem	
Budoucnost záloh v AČR	18
Nové jednotky nejsou jedinou novinkou v oblasti záloh	
Vojenská mobilita	22
Většina mostů v České republice byla v období po 2. světové válce projektována na hmotnost sovětské vojenské techniky	
Součinnostní výcvik s policií	25
102. průzkumný prapor a URNA cvičily na Libavě a v Prostějově	
Loňské nákupy a akvizice	26
Ministerstvu obrany se za loňský rok nepodařilo vyčerpat prostředky ve výši 2,6 mld. Kč	
Záložníci pod lupou	28
Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich profese	
Sety budou modulární	30
Do roku 2023 získá Armáda ČR desetitisíce nových spacích pytlů	
Armády (opět) zkoušejí „jetpacky“	32
Technika a výzbroj	
SAVO	35
Technika a výzbroj	
„Nepotopitelné“ čluny pro speciální síly	36
Technika a výzbroj	
Pro milovníky sportu	38
Příslušníci resortu mohou využívat nově opravený sportovní areál v pražské Ruzyni	
Military Death March	40
Strakoničtí vojáci chystají dálkový pochod, který připomene oběti druhé světové války	
První mezi vojenskými piloty	42
Před sto lety vznikalo československé vojenské letectvo doslova na zelené louce	
Rukávové znaky	45
Manuál vojenského profesionála	
Patron právní služby	47
Generál Bohuslav Ečer získal u příležitosti 101. výročí vzniku republiky in memoriam Řád Bílého lva	

S náměstkyní ministra obrany pro řízení sekce správy a řízení organizací MO jsme hovořili nejen o státních podnicích a dalších podřízených složkách

Přistupuji ke všem stejně

V červnu loňského roku se náměstkyní pro řízení sekce správy a řízení organizací Ministerstva obrany stala Kateřina Blažková. A právě ji jsme požádali o následující rozhovor.

Vystudovala jste Policejní akademii, to není pro ženy úplně nejtypičtější škola. Proč jste se rozhodla pro studium právě na ní?

O tom, že budu jednou studovat Policejní akademii, jsem byla rozhodnutá již v mládí. Chtěla jsem dělat kriminalistiku, to se mi ale úplně nevyplnilo. Během dospívání jsem také odešla z rodného Děčína do Prahy a zde začala hrát za policejní sportovní klub Olymp Praha. Takže již od dětství jsem k těmto záležitostem měla blízko.

Byl to tedy vlastně jakýsi váš koníček...
Ano, určitě.

Na Ministerstvu vnitra jste byla pověřena řízením kanceláře ministra vnitra. Jak moc se liší tento resort od Ministerstva obrany?

Poměrně výrazně, Ministerstvo vnitra má obrovský rozsah agend, které musí vykonávat a spravovat. Ministerstvo obrany je naproti tomu velice úzce profilováno. Přestože se jedná o ministerstva s přibližně stejným finančním objemem rozpočtu, tak v prostředí Ministerstva vnitra se neuzavírají příliš často smlouvy s větším finančním plněním. Naopak na Ministerstvu obrany se uzavírají akvizice v obrovském finančním rozsahu. A právě to je ta největší změna oproti mému předchozímu

působišti. Dále jsou zde rozdíly v počtu zaměstnanců, IT zajištění, také mentalita vojáků je oproti policistům jiná. Každý z těchto resortů má svá specifika. Existovaly některé věci, na které jsem byla z Ministerstva vnitra zvyklá, a zde nefungovaly. Za to jsem zde upadla v nemilost. Na druhou stranu musím ale říci, že Ministerstvo obrany má některé záležitosti lépe zvládnuté než tomu bylo na vntru, například jsou zde zaměstnanci daleko více disciplinovaní. Prostě každý resort má něco.

Jak dlouho vám trvalo, než jste se zde zorientovala?

Moc prostoru na delší adaptaci jsem nedostala, o to rychleji jsem se musela ve všem zorientovat a stálo mne to ze začátku dlouhé ponocování. Dlouho trvalo, než jsem se vyznala ve zdejších zkratkách.

Tak tomu se ani nedivím. Armáda miluje zkratky...

Nejen armáda, velice hojně je využívají i úředníci ministerstva. Bylo velice obtížné si na to zvyknout. Některé zkratky a výrazy jsem se naučila. Přesto mne dodnes stále některé zkratky překvapí a musím požádat o jejich „rozluštění“. Tato záležitost nevyhovovala i panu ministru, aby byl dán apel na zaměstnance resortu, aby v podkladech byly uvedeny ucelené názvy, nikoliv zkratky.

Na Ministerstvo obrany jste nastoupila na post náměstkyně takřkajíc bez portfeje a v červnu loňského roku jste se stala náměstkyní pro řízení sekce správy a řízení organizací. S jakými pozicemi jste nastupovala na tyto významné pozice?

Při nástupu do nové funkce či zaměstnání je každý člověk trochu nervózní. Je to nové prostředí, noví lidé. Vzala jsem to jako výzvu, kterou jsem přijala. Pan ministr mi dal důvěru, já jsem teď doufám, že ho nezklamu.

Někteří lidé tvrdí, že na takovouto funkci jste příliš mladá. Je váš věk v tomto případě skutečně handicapem, anebo naopak jistou výhodou spojenou s určitou dynamičností potřebnou pro prosazení nezbytných změn?

To je spíše otázka na pana ministra. Jistý handicap to nesporně je. Zkušenosti mám určité menší než lidé ve zralém věku. Pan ministr nejspíš ve mně vidí jiný přínos a jiné kvality, které nahrazují možná určitou nezkušenost vyplývající z mého věku. Na druhou stranu pro velké objemy úkolů a nezbytnou dynamičnost při jejich plnění je právě mládí jistou výhodou.

Sekce správy a řízení organizací prošla na počátku letošního roku poměrně výraznou reorganizací. O co konkrétně se jednalo a jaký byl smysl těchto změn?

Nově byl do mé sekce zařazen odbor dozoru nad vojenským letectvím. K další změně došlo ve struktuře odboru pro řízení organizací. Nyní je to samostatné oddělení. Chtěli jsme nastavit nový systém. Po vyhodnocení fungování tohoto odboru a provedení mého personálního auditu jsem navrhla novou strukturu, která byla schválena. K žádným dalším výrazným změnám nedošlo.

Před časem jste společně s pětibojářem Davidem Svobodou v jednom interview celkem zasvěceně hovořila o Dukle a jejích sportovcích. Je právě sport něco, co patří k vašim koníčkům?

Určitě ano, není žádným tajemstvím, že jsem bývalý vrcholový sportovec. Závodně jsem hrála volejbal. Ten dlouhodobě patří k mým nejoblíbenějším sportům a samozřejmě že mám velice kladný vztah ke všem sportům obecně. Tohle je část mého života, která ke mně neodmyslitelně patří.

To, že jste hrála volejbal, je definitivně minulost, anebo i při této funkci máte čas na to zajít si občas někde zahrát?

Občas se k němu dostanu, to napětí ze hry je skvělé, je to pro mne jedna z nejlepších relaxací. Pokud se ovšem ptáte na hraní na vyšší úrovni, tak to už je minulost. S funkcí, kterou zastávám, by se to nedalo v žádném případě skloubit.

Říká se, že na těch ministerských a náměstkovských funkcích se hodně tloustne, že je to příliš sedavé zaměstnání. Nemáte z toho trochu obavu?

Trochu ano. Všechno je to ale o zorganizování si práce. Člověk si musí najít vhodný režim, kdy bude schopný stíhat i nějaké sportovní aktivity. Ta funkce je skutečně časově velice náročná, nikdy nevíte, kdy ten den skončí. Takže nějaké plánování odpoledních či podvečerních tréninků není v mém případě právě jednoduché. Osobně jsem si to vyřešila tréninkem v brzkých ranních hodinách. Řekněme, že ranní tréninky jsem z 80 % schopna dodržet, aniž bych je musela z pracovních důvodů rušit.

Koncem roku jste prý v Ruzyni pomáhala organizovat mládežnický volejbalový turnaj. Je právě tohle ta oblast, ve které se budete chtít v budoucnu mimo jiné realizovat?

To je poněkud nepřesné, tento turnaj jsem nepomáhala organizovat. Pan ministr obrany udělil tomuto mládežnickému turnaji záštitu a následně mne kontaktovali pořadatelé s pár žádostmi týkajícími se mých podřízených organizací, kterým jsem vyhověla. Co se týká těchto mezinárodních mládežnických turnajů, mně se ten koncept velice líbí. Je to nově zavedený turnaj, konal se druhý ročník, nicméně byl inspirován již zavedeným a také velmi úspěšným mládežnickým turnajem ve florbalu. Když mne někdo osloví o podporu sportovních záležitostí, které mají nějaký přínos, ráda vyhovím. Tohoto turnaje se účastnil i mládežnický tým juniorů naší Dukly Liberec a skončil na úžasném 2. místě.

Spadá pod vás odbor pro válečné veterány, jaký je vůbec váš vztah k válečným veteránům?

Velice kladný. S řadou veteránů jsem se již setkala, jsou to velmi zajímaví lidé. Hrozně ráda poslouchám vyprávění o jejich životních osudech. Je neuvěřitelné, jakou mají paměť. Druhováleční veteráni mají již hodně vysoký věk a přitom jejich život je většinou velice inspirativní. Snažím se pro ně vytvořit takové podmínky, aby se na ně nezapomnělo a abychom si neustále připomínali, co pro naši zemi udělali.

Před nedávnem jste otvírala komunitní centrum pro veterány v Olomouci. Další existuje v Brně, hovoří se i o Praze. Počítáte do budoucna s vytvořením sítě komunitních center, která by pokrývala celé území republiky?

Určitě budou vznikat další komunitní centra. Zatím je koncepcí určena tzv. páteřní síť. Jedná se o komunitní centrum v Brně, nyní nově otevřené komunitní centrum v Olomouci a následovat by mělo komunitní centrum v Praze a také v Táboře. Jsem přesvědčená, že v těchto objektech se budou váleční veteráni rádi setkávat a bude to hojně využíváno.

A fakta

Kateřina Blažková absolvovala v letech 2010 až 2013 na Policejní akademii bakalářské a následně i magisterské studium. V srpnu 2015 začala pracovat v kanceláři 1. náměstka ministra vnitra pro vnitřní bezpečnost. O dva roky později přešla do kanceláře náměstka ministra vnitra pro řízení sekce ekonomiky, strategií a evropských fondů. Po volbách byla v prosinci roku 2017 pověřena řízením kanceláře ministra vnitra. V červnu 2018 přešla na Ministerstvo obrany, kde se stala náměstkyní ministra obrany. Od června 2019 až do současnosti dělá náměstkyní ministra obrany pro řízení sekce správy a řízení organizací.

Pokrývat úplně celou Českou republiku ale nebudeme, a to z toho důvodu, že se zaměříme na oblasti s větší koncentrací jak vojáků, tak i veteránů.

Odbor pro válečné veterány byl v poslední době poměrně často v souvislosti s odchodem plukovníka Stehlíka probírán v médiích. Už máte představu o tom, kdo by ho měl vést a jak celou situaci v něm stabilizovat a uklidnit?

Na služební místo představeného po panu Stehlíkovi právě bylo vypsáno výběrové řízení. Jedná se o vojenské místo, tudíž se musí postupovat dle zákona o vojácích z povolání. Uvidíme tedy, kdo se nám přihlásí do výběrového řízení a který uchazeč bude vyhodnocen jako nejlepší a následně povede odbor pro válečné veterány. Samozřejmě představy

o tom, jakým směrem by se měl tento odbor ubírat, mám.

Považujete za důležitou stabilizaci tohoto odboru?

Samozřejmě že propírání tohoto odboru v médiích je velice nešťastné. Těžko se k tomu vyjadřuje. Zastávám názor, že takovéto věci se mají řešit uvnitř resortu. Je pravdou, že v tomto odboru nefungují standardně mezilidské vztahy. Stabilizování situace a narovnání těchto vztahů bude jedním z hlavních úkolů pro nového ředitele. Nemyslím si ale, že by se tyto záležitosti nějak dotýkaly péče o válečné veterány či třetího odboje. V tomto směru je ta práce odváděna skutečně kvalitně.

Spadá pod vás poměrně široké spektrum podřízených organizací počínaje nemocnicemi, přes Vojenské lesy a statky, až po vojenské technické, výzkumné a opravárenské podniky. Není asi právě jednoduché se ve všech těchto oblastech orientovat. Ke které z nich máte nejbližší?

Státních podniků založených Ministerstvem obrany je pět a všechny spadají pod mnou řízenou sekci, kdy vůči těmto podnikům jsou vykonávány zakladatelské funkce. Dále do sekce spadají také státní příspěvkové organizace a vojenská zařízení. Nedá se říci, že bych měla k někomu nejbližší. Od začátku na všech poradách deklarují, že přistupují ke všem stejně. Ze začátku jsme měli určité rozpory s některými řediteli, kteří nebyli zvyklí na tak

rozsáhlé informování o jejich činnosti. Dříve se ta pozornost upírala především ke státním podnikům, já se to snažím nerozlišovat. Samozřejmě s těmi, kteří mají tu problematiku náročnější, strávím více času. Ale snažím se věnovat všem organizacím. Ať již je to organizace, která má rozpočet deset milionů korun, anebo podnik, který má obrát miliardu a půl.

Vojenský průmysl obecně sehrává významnou roli pro obranyschopnost této země. Jak důležité jsou v tomto směru podniky, jejichž zřizovatelem je právě Ministerstvo obrany?

Státní podniky založené Ministerstvem obrany zastávají klíčovou a strategickou roli pro obranyschopnost této země. Je velmi důležité, aby v případě vyhlášení válečného stavu, kdy se uzavřou hranice, Česká republika měla podniky, které se postarají o základní vojenskou výrobu a také následnou opravu. Já si za právní úpravou státních podniků stojím. Nesouhlasím se změnou na akciové společnosti se státním držením. Řada z nich dosáhla významných úspěchů. Máme dva ústavy, zabývající se vojenským výzkumem a vývojem, na které jsem velmi hrdá. Ty nedělají práci jen pro Ministerstvo obrany, ale pro celé spektrum státní správy a pro ostatní bezpečnostní sbory. Vojenské lesy a statky, Vojenský opravárenský podnik a Letecké opravárny Malešice jsou podniky, které zajišťují základní potřeby pro Armádu ČR a jsou nezbytnou součástí Ministerstva obrany. Každý z nich má jasně vymezenou působnost a jsou pro nás nenahraditelné.

Snímek ze společné cesty s ministrem obrany za našimi vojáky do Afghánistánu

Při vyhlášení válečného stavu je totiž potřeba, abychom jako stát byli soběstační.

Podle některých lidí by tyto podniky měly zvýšit svou konkurenceschopnost na trhu, je tomu skutečně tak?

Ono je to složité. Státní podniky představují specifickou právní formu. Na jedné straně by určitě svoji konkurenceschopnost měly zvyšovat, zároveň máme zákon o veřejných zakázkách, který pro využití vertikální spolupráce požaduje, aby 80 % činnosti daného podniku bylo ve prospěch armády. Státní podnik je také limitován zákonem o registru smluv, kterému podléhá. Tyto povinně zveřejňované informace umí soukromá sféra využít ve svůj prospěch. To způsobuje, že státní podniky jsou znevýhodněny při výběrových řízeních, především pokud se soutěží jen na nejnižší cenu. Konkurent ve výběrovém řízení je totiž na základě údajů uvedených v registru smluv schopen spočítat hodinovou sazbu státního podniku. Pak už mu jen stačí dát cenu nepatrně nižší a následně výběrové řízení vyhraje.

Je Ministerstvo obrany schopno přesně směřovat tyto subjekty na vývoj a výrobu zařízení, které nezbytně potřebuje pro svoji armádu?

Ne že je, ale musí být schopno. Ministerstvo obrany je zakladatelem, takže musí plnit

povinnosti, které mu zákon o státních podnicích ukládá. Zakladatel upravuje i základací listinu a udává směr, kterým se daný státní podnik má ubírat.

V souvislosti s kůrovcem se hovoří o tom, že státní lesy budou minimálně čtyři roky ve ztrátě. Postihne něco podobného i Vojenské lesy a statky?

Dovolím si tvrdit, že Vojenské lesy a statky jsou na tom hospodářsky lépe. Za to musím pochválit nejen současné, ale i předcházející vedení. To v době jistého lesního blahobytu vytvářelo finanční rezervy. V tomto směru sehrál významnou roli současný ředitel Lesů ČR pan Vojáček, který nastavil takový režim, že nám nyní vysoké finanční rezervy poslouží k pokrytí této kalamity. Takže tento černý scénář by ve Vojenských lesích a statcích neměl nastat.

*Text: Vladimír Marek,
foto autor a Michal Voska*

V Náměšti nad Oslavou se konal v pořadí již třetí základní certifikační kurz předsunutých leteckých návodčích

Získali opět akreditaci

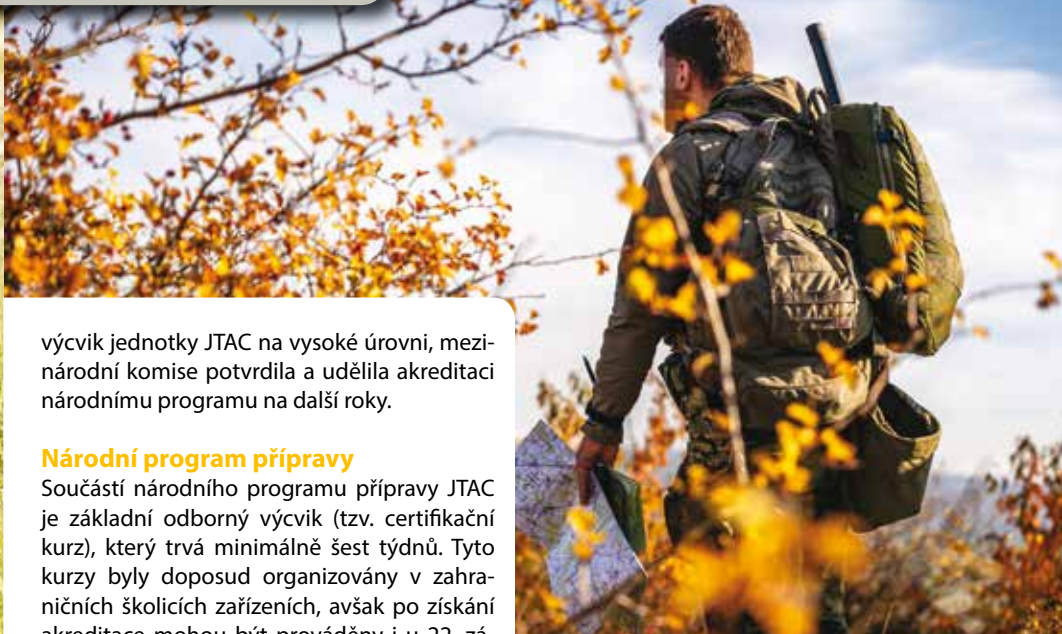
Na konci loňského roku proběhl u 22. základny vrtulníkového letectva v Náměšti nad Oslavou v pořadí třetí základní certifikační kurz předsunutých leteckých návodčích. V tomto období proběhla také úspěšná reakreditace národního programu přípravy těchto specialistů. Výsledek potvrzuje vysokou úroveň výcviku jednotky, která tak opět potvrdila, že patří mezi špičku NATO a je vysoce hodnocena partnery v operacích.

Činnost předsunutého leteckého návodčího (Joint Terminal Attack Controller – JTAC) zajišťuje pozemnímu veliteli sladění činnosti letectva s dalšími prvky na bojišti tak, aby došlo k účinnému a úspěšnému ničení protivníka a ochraně vlastních sil před nežádoucími účinky letecké munice. Navádění letadel na cíl je tedy komplexní činnost, která probíhá ve společném a aliančním prostředí. Je proto

A fakta

CO UMÍ JTAC:

- Přivolat a řídit blízkou vzdušnou podporu ve prospěch manévrující pozemní jednotky
- Řídit činnost ve vzdušném prostoru ve stanovené oblasti působení
- Integrovat vzdušnou podporu s palbami dělostřelectva a dalších prvků na bojišti
- Je cvičen v obsluze pěchotních zbraní pozemních jednotek včetně lafetovaných zbraní
- Je cvičen jako Combat Life Saver
- Je cvičen k seskoku na padácích a ke slánění na rychlém laně (Fast Rope)
- Ovládá taktiku malých a průzkumných jednotek
- Ovládá speciální komunikační a optické přístroje
- Komunikuje v anglickém jazyce na úrovni SLP 3332+
- Je cvičen podle aliančních předpisů a standardů, aby byl schopen navádět zahraniční piloty a podporovat zahraniční jednotky
- Je schopen absolvovat odborné kurzy v zahraničí, jako je např. US Army Ranger, Special Forces, Pathfinder a Airborne
- Je připraven k nasazení v zahraničních operacích

výcvik jednotky JTAC na vysoké úrovni, mezinárodní komise potvrdila a udělila akreditaci národnímu programu na další roky.

Národní program přípravy

Součástí národního programu přípravy JTAC je základní odborný výcvik (tzv. certifikační kurz), který trvá minimálně šest týdnů. Tyto kurzy byly doposud organizovány v zahraničních školicích zařízeních, avšak po získání akreditace mohou být prováděny i u 22. základny vrtulníkového letectva. Témata přípravy zahrnují teoretické znalosti technik, taktik a procedur vyžadování a provádění blízké vzdušné podpory, znalost letadel a leteckých zbraňových systémů, procedurální řízení vzdušného prostoru, systému velení a řízení a další. Náročná praktická část probíhá ve vojenských či civilních prostorech za využití taktických letadel se simulovaným odhozem letecké munice. Při praktickém navádění studenti prokazují schopnost využít získané teoretické znalosti. Výcvik probíhá pod reálným taktickým námětem zahrnujícím navádění ve dne, v noci, v zastavěných oblastech, v součinnosti s dělostřelectvem, s bezpilotními prostředky atd. Absolventi kurzu musí být schopni zvládnout široké spektrum úkolů, které budou plnit v bojových operacích při podpoře pozemních jednotek. Vrcholem praktického výcviku je pak navádění letadel s ostrým odhozem munice proti pozemním cílům s integrací reálného dělostřelectva na leteckých střelních ve vojenských výcvikových prostorech. Po celou dobu kurzu jsou absolventi průběžně přezkušováni a podrobně

hodnoceni instruktory z oddělení integrace a navádění JTAC 22. křídla vrtulníkového letectva, kteří se zaměřují na intenzivní výcvik a detailní evaluaci všech studentů.

Účast v zahraničních cvičeních

Letečtí návodčí hrají významnou úlohu také v zahraničních operacích AČR. Od roku 2007 se příslušníci náměštské jednotky JTAC pravidelně účastní klíčových zahraničních misí. Díky tomu je jejich výcvik neustále přizpůsobován novým poznatkům a zkušenostem, v operacích se setkávají s různorodou alianční leteckou technikou a moderním vybavením. V návaznosti na rozvoj a modernizaci AČR je plánována a realizována modernizace vybavení jednotky JTAC. K naplnění stanovených tabulkových počtů organizuje velitel 22. základny vrtulníkového letectva dvakrát ročně výběrové řízení. To nejbližší se koná ve dnech 12. a 13. března 2020. Více informací o práci JTAC naleznete na facebookových stránkách #Czech JTAC nebo webových stránkách www.lznamest.army.cz.

klíčové, aby návodčí znal stanovené operační postupy a byl vybaven interoperabilní vojenskou technikou.

Na co se zaměřuje komise

A právě výcvik a vybavení jednotky JTAC je předmětem pravidelných akreditací komise složené z odborníků USA a NATO. Získání této akreditace je prestižní záležitostí a představuje vrchol v přípravě výcviku JTAC. Samotná akreditace spočívá v důsledném srovnání národního programu přípravy JTAC s požadovanými standardy. Zahrnuje také vedení dokumentace, provádění praktického výcviku a posouzení vybavení jednotky. To, že je

Začátkem října letošního roku začne v Armádě ČR působit výsadkový pluk

Šťěstí přeje připraveným

Chrudimský 43. výsadkový prapor prochází v současné době velkými změnami. V nové struktuře Armády České republiky se transformuje do výsadkového pluku. Ten začne působit 1. října 2020 s tím, že plné operační schopnosti získá do roku 2026. Příprava této změny je rozdělena do několika etap a v současné době nabírá na intenzitě. Vybudováním této zcela nové jednotky ve struktuře české armády byl pověřen tým podplukovníka Iva Zelinky, současného velitele 43. výsadkového praporu. Právě jeho jsme se na prahu nového roku 2020 zeptali, v jaké etapové fázi se vznikající útvar nachází, co všechno už během minulého roku jeho tým zvládnul a jaké jsou jeho nejbližší úkoly.

Pane podplukovníku, od července minulého roku armáda vyhlásila volná místa u budoucího výsadkového pluku. O kolik pozic se jednalo a jaké konkrétní profese získali ti, co ve výběrovém řízení uspěli?

U samotného výsadkového pluku se jednalo o 58 pozic určených k přímému náboru pro civilisty. Šlo především o místa střelců, kulometníků, ostrostřelců, řidičů nebo třeba rádiových operátorů. K tomu jsme uvolnili,

vzhledem k obrovskému zájmu, některá místa na 43. výsadkovém praporu k přímému náboru pro civilisty. Vzhledem k tomu, že 2. ledna nastoupilo na oba výsadkové útvary do Chrudimi téměř 70 nováčků, podařilo se je všechna zaplnit. V dalších čtvrtletích však budeme otvírat další, tudíž možnost přihlásit se ještě před samotným vznikem výsadkového pluku tu je. Všechny nováčky výběrové řízení teprve čeká, a to 17. – 19. března. To samé platí i pro uchazeče již sloužící na útvarech AČR.

Výběrová řízení jsou pro tuto jednotku velmi náročná. Jak po stránce fyzické, tak po té psychické. Ale zajímá mě váš osobní názor, jaké předpoklady by, podle vás, měl mít budoucí výsadkář? A kterou disciplínu v rámci výběrového řízení považujete za nejdůležitější a svým způsobem určující pro tuto profesi?

Při našem výběrovém řízení se nesnažíme najít ty nejlepší výsadkáře, ale z uchazečů

vyřadit ty, kteří nemají potenciál se výsadkáři stát. Buď nemají dostatečně silnou motivaci, nejsou schopni práce v týmu, nemají na výsadkáře vhodnou povahu anebo nejsou dostatečně fyzicky připravení. Královskou disciplínou výběrového řízení je vždy zrychlený přesun se zbraní a batohem na 10 km, kdy kvůli tvrdému časovému limitu, zátěži a únavě z předchozích disciplín nikdy nedokončí všichni. Tato disciplína je pro nás nejdůležitější proto, že simuluje situaci po zasažení padákovým výsadkem, kdy se výsadková jednotka musí z místa vysazení urychleně přesunout na místo plnění úkolu předtím, než nepřítel stihne zareagovat. V takových situacích není prostor pro slabé články. Výsadkové vojsko vždy stálo na třech základních vlastnostech výsadkářů, kterými jsou odhodlání, iniciativa a důvěra, což se výběrové řízení snaží reflektovat.

Do nové a prestižní jednotky se hlásí jak profesionální vojáci, kteří už v armádě působí u jiných útvarů, tak i zájemci z civilu. Jak si vedou v rámci výběrového řízení ti, co jsou armádou „nepolíbení“, a můžete prozradit, na čem si tito zájemci „vylámali zuby“?

Možná vás překvapím, ale civilní uchazeči při našich výběrových řízeních dokážou držet s uchazeči z útvarů AČR krok. Je to dané tím, o čem už jsem hovořil – nehledáme výsadkáře, ale uchazeče, kteří mají potenciál se jimi stát. Proto v rámci výběrového řízení netestujeme žádné specifické vojenské dovednosti. Je nám jedno, že uchazeč neumí střílet, nezná bojové drily nebo se nedokáže zorientovat v mapě. Tomu všemu ho naučíme u nás – pokud je z toho „správného těsta“ a projde výběrem. Nicméně na každém výběrovém řízení se najde někdo, kdo nedokáže projít vstupním atletickým přezkoušením v rozsahu výročního tělesného přezkoušení, přičemž v každé disciplíně je třeba dosáhnout nejhůře známky „2“. Přestože jsou podmínky dopředu známy a je

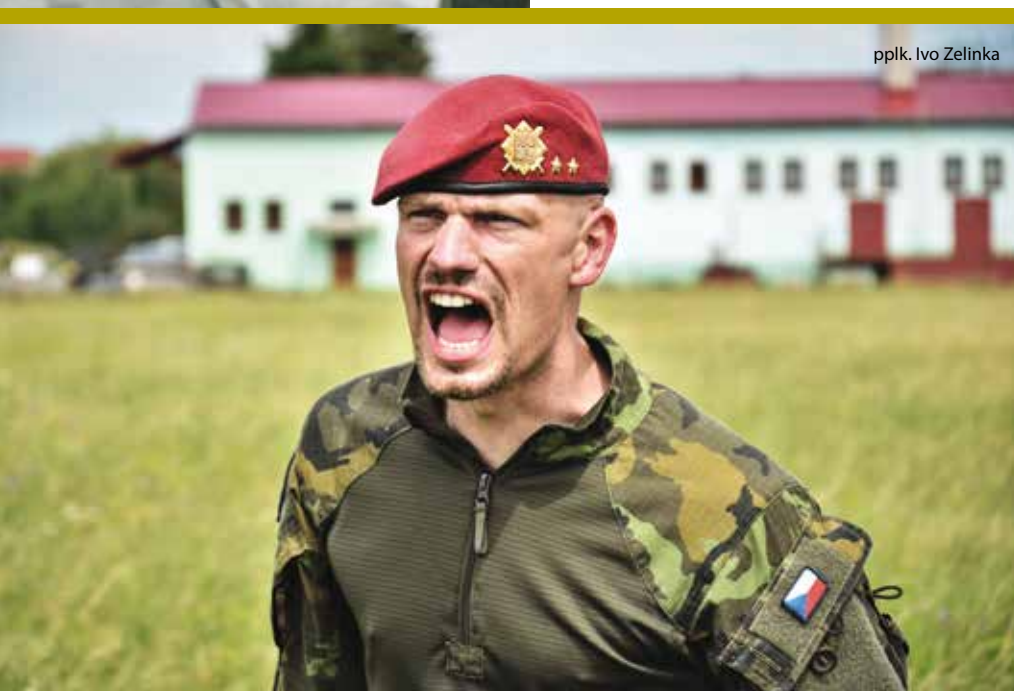
možné si dohledat instruktážní film z výběrového řízení na YouTube kanálu 43. vpr, stejně se stále najde někdo, koho překvapí, že když místo deseti přitahů na hrazdě udělá devět, tak pro něj výběrové řízení končí hned první hodinu. Nepochopitelné...

Pro výsadkový prapor je samozřejmě důležitá personální obsazenost. Ale s tímto faktem úzce souvisí i samotná infrastruktura, která je v Chrudimi pro novou jednotku kapacitně nedostatečná. Týká se to nejen samotných Kasáren kpt. Jaroše, ale i letiště, jehož kapacita odpovídá době, kdy vzniklo, tedy 30. letům 20. století. Navíc ho sdílíte s chrudimským aeroklubem. Jak vypadají přípravy v této oblasti?

Výstavba nemovité infrastruktury musí jít ruku v ruce s přijímáním nováčků. Proto už toto jaro začne výstavba čtvrtého nadzemního podlaží budovy jednotek, která zvýší kapacitu kasáren o 150 vojáků. To by nám samozřejmě nestačilo, v dalších letech nás tedy čeká výstavba nové budovy štábu, haly oprav, multiskladu a řady dalších budov. V poslední fázi je rovněž jednání o odkupu části pozemku katolické církve vedle kasáren, který umožní v další fázi výstavbu technického zázemí kasáren. Po celou dobu budeme mít k dispozici i vojenskou ubytovnu Rozhledna v Chrudimi, nově adaptovanou na týmové pracoviště jednotek pro případ, že by kapacita pracovních zón v kasárnách dočasně nestačila velkému zájmu uchazečů. V prostoru letiště dojde v první fázi ke kompletní rekonstrukci hangáru a výstavbě moderního skladu padákové techniky včetně zázemí pro instruktory výsadkové přípravy.

Když se ohlédnete do minulého roku, co bylo pro váš tým a pro vás osobně nejtěžší?

Nevím, zda nejtěžší, ale za nejdůležitější úkol jsme určitě považovali personální naplněnost. Vynaložili jsme maximum úsilí do propagace 43. výsadkového pluku, vysvětlování jeho úkolů, struktury a budoucnosti. Jsem přesvědčen, že v úzké spolupráci s Agenturou personalistiky se nám to podařilo. Zájem uchazečů převyšující naše kapacity to jen potvrzuje. Oblastí, která se ukázala těžší, než jsme původně očekávali, bylo administrativní zabezpečení nového útvaru. Po letech, kdy AČR útvary spíše rušila, jsme se vydali opačným směrem. Pro řadu kroků nebyl jasný precedent a pohybovali jsme se tak v nezmapované oblasti. Jako spíše úsměvný příklad bych uvedl naši snahu získat historické „krycí“ číslo útvaru po Pěším praporu 71 (výsadkovém), což si vyžádalo koordinaci hned tří složek resortu. Několikadenní snaha však byla korunována úspěchem a 43. výsadkový pluk bude mít historické „krycí“ číslo našeho předchůdce, tedy VÚ 2298.

pplk. Ivo Zelinka

Budování výsadkového pluku je jedna věc. Ale samozřejmě paralelně musí probíhat i jednání s budoucími aliančními partnery, s nimiž bude nová jednotka spolupracovat. Můžete prozradit, kdo bude vaším nejbližším „za-hraničním“ partnerem a spojencem?

Samozřejmě budeme nadále pokračovat ve spolupráci s našimi dvěma klíčovými aliančními partnery, a sice 173. výsadkovou brigádou americké armády a 6. výsadkovou brigádou polské armády – na tom se nic nemění. Jsou to jednotky obdobného typu, nedaleko hranic České republiky, se kterými je spolupráce oboustranně výhodná. A to nejen spoluprací ve výcviku, ale vzhledem k doktrinálnímu určení i možností společného operačního nasazení v případě potřeby. Nicméně proces transformace 43. výsadkového praporu neunikl pozornosti, i díky naší dlouhodobé spolupráci s nimi, americké a polské armády. Byli jsme osloveni z 10. skupiny speciálních sil americké armády, jejíž oblast zodpovědnosti je Evropa, s nabídkou společného cvičení již v tomto roce. Rovněž nás kontaktovala polská speciální jednotka AGAT (polský ekvivalent jednotek Rangers) s první předběžnou nabídkou. Uvidíme, jak vše dopadne, ale jsme otevření vzájemné výměně zkušeností s našimi spojenci.

Ve struktuře výsadkového pluku se počítá také s jednotkou aktivní zálohy. Jak bude v rámci pluku fungovat a pro jaké operace se s ní počítá?

Úloha naší jednotky aktivní zálohy se dramaticky měnit nebude. Sice dojde k jejímu přejmenování ze 4. výsadkové rot (AZ) na 5. komando (AZ), ale to se bude týkat i ostatních výsadkových rot. Filozofie jejího výcviku i nasazení jsou od počátku stejné – absolvují stejný výcvik a plní stejné úkoly jako ostatní bojové jednotky útvaru, jen ne všechny, ale vybranou část – avšak se stejnými požadavky. Část úkolů bude jednotka schopna plnit samostatně, například operace s využitím léček, přepadové operace nebo boj na zdrženou. Další pak v úzké součinnosti a na podporu zbytku útvaru, například operace na ovládnutí nebo vzdušně-výsadkové operace. K tomu už ostatně prodělala část jednotky výsadkový výcvik zakončený padákovými seskoky. Rovněž se nic nemění na systému VŘ pro uchazeče o službu v našich zálohách. Stále je otevřeno, bez jakýchkoliv předchozích kroků (stačí napsat na az@43vpr.cz) uchazečům z civilu, přičemž nejbližší výběrové řízení je 16. – 17. května.

Než proběhnete cílovou páskou v říjnu letošního roku, je před vámi ještě hodně práce. Jaké úkoly čekají vás a váš tým v nejbližší době?

Rozdělil bych to na dvě skupiny – úkoly administrativní povahy a výcvikové. Mezi ty první

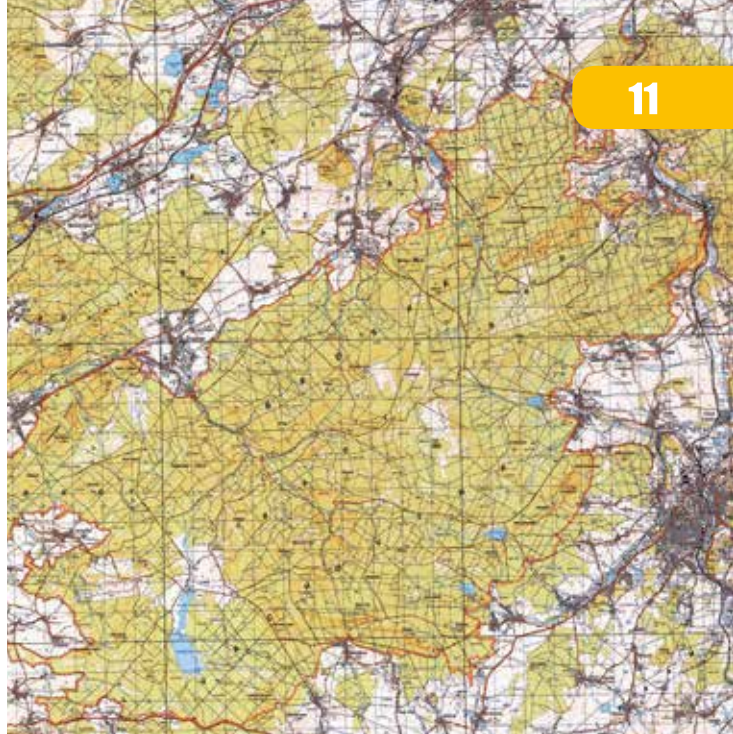
patří například postupný převod kompetencí v oblasti nákupů ze 43. výsadkového praporu na organizační jádro výsadkového pluku, aby byl přechod 1. října, v den vzniku 43. výsadkového pluku, co nejplynulejší. V poslední době nás hodně zaměstnávala celková analýza výcviku, kde se snažíme reagovat na posun v doktrinálním určení útvaru z „klasického“ výsadkového útvaru na útvar typu komando. Z analýzy nám mimo jiné vyplynula nutnost zaměřit se tento rok zejména na problematiku boje ve městě, která bude pro útvar našeho typu narůstat na důležitosti. Máme to štěstí, že náš útvar disponuje instruktory na tuto oblast se zkušenostmi nejen z AČR, ale i z kurzů izraelské armády, která má v této oblasti krví zaplacené znalosti. Proto jsme na konci měsíce ledna začali s velitelskými přípravami na tuto oblast pro nejvyšší velitele, kteří budou

dle nové metodiky cvičit své podřízené, přičemž ve třetím čtvrtletí projdou všechny bojové jednotky útvaru hodnoceným zápočtovým zaměstnáním na téma boje ve městě. Rovněž nás zaměstnává příprava doplňujícího intenzivního výcviku pro nováčky, který bude tento rok poprvé v trvání ne šesti, ale osmi týdnů, což nám vyplynulo právě z analýzy výcviku. A v neposlední řadě již připravujeme po organizační stránce první výběrové řízení k výsadkářům tohoto roku, které proběhne 17. – 19. března. Bude to výzva zejména z důvodu počtu přihlášených – svědomitě mohu už teď prohlásit, že to bude největší výběrové řízení, které jsem kdy pro náš útvar organizoval. Nicméně jelikož se v tomto řídíme heslem „Štěstí přeje připraveným“, nemáme zbytečné obavy.

Text: Jana Deckerová, foto: Jakub Školník

V Brdech začnou znovu cvičně střílet dělostřelci

Minomety k záchraně biotopů

Nikoliv devastace, ale naopak zachování a udržování cenného biotopu. To je důvod, proč armáda ve spolupráci s tamní chráněnou krajinou obnovila střelby z minometů v Brdech. Naposledy se přitom v Jincích z těchto zbraní střílelo na konci roku 2015.

Prvního ledna letošního roku byly obnoveny střelby z minometů všech ráží zavedených v Armádě ČR. Režim přitom bude stejný jako při současné střelbě z kulometů ráže 12,7 mm. „Pro střelbu minometů je určeno devět palebných postavení. Většina se nachází na území posádkového cvičiště 13. dělostřeleckého pluku, kromě dvou, která jsou ale umístěna v ochranném pásmu posádkového cvičiště. Ta budou využívána jen zřídkka,“ potvrdil velitel jineckých dělostřelců plukovník gšt. Milan Kalina. Dopadovou plochou bude cílová plocha Brda. Využívat palebná postavení budou minometné jednotky AČR.

Obnovení střelb pomůže vřesovištím

Vojenské újezdy začala armáda opouštět od devadesátých let. Důvody přitom byly zejména vojenské, ale i ekonomické a společenské. „Musíme přizpůsobit jejich počet a velikost reálným potřebám armády. Současně vrátíme odpovědnost za správu svých obcí tamním obyvatelům. V neposlední řadě zpřístupníme unikátní místa širší veřejnosti,“ řekl v roce 2012 tehdejší ministr obrany Alexandr Vondra.

Po letech, kdy armáda prostory nevyužívala, se ale překvapivě ukázalo, že biologicky cenná území nepřítomností vojáků trpí. Vojáci totiž louky udržovali v jakémsi stavu pohotovosti a neustálé změny, což je přesně to, co příroda potřebuje. „Spousta střelnice a tankodromů se nachází na původních loukách v zemědělské krajině, která nikdy nepoznala scelování ani chemii. A činnost armády udržovala tyto biotopy otevřené, díky čemuž se tam udržely třeba velké populace orchidejí či denních motýlů, prostě organismů, které z běžné krajiny vlastně zmizely,“ vysvětloval v roce 2015

vědec Miloslav Jirků v rozhovoru pro Aktuálně.cz. A to je také případ Brd a tamních vzácných vřesovišť. Ve střední Evropě jsou takto rozsáhlá vřesoviště nejbliž v Německu, v České republice v podobném rozsahu podobné biotopy nenajdeme. Pokud by se v oblasti Brd nestřílelo, do třiceti let by unikátní vegetace

zanikla. „Vřesy by postupně začaly odumírat, protože by se zde objevily nálety břízy, smrků a vřesoviště by začala zarůstat,“ vysvětlil Bohumil Fišer z CHKO Brdy.

Text: Olga Bálintová, foto: wikimedia, Vladimír Marek

**Kybernetická
letka „Gripenů“
opět úspěšně
ubránila naši
republiku**

Účastníci konference

Cyber Coalition 2019

V prosinci loňského roku se uskutečnil dvanáctý ročník mezinárodního cvičení kybernetické bezpečnosti a obrany Cyber Coalition 2019, do něhož se Česká republika zapojila již podeváté. Nástrahy, kterým čelili specialisté, prověřily připravenost a zkušenosti z oblasti kybernetické obrany celé Severoatlantické aliance. Poprvé se cvičení zúčastnilo i Velitelství kybernetických sil a informačních operací (VeKySIO) a příslušníci Aktivní zálohy AČR.

Hacknutá žárovka, kompromitovaná utajená stanice, chyba v chatu – to a mnoho dalšího bylo součástí pětidenního cvičení pořádaného Severoatlantickou aliancí. Toho se zúčastnilo více než 1 000 odborníků z 28 členských a partnerských zemí včetně Evropské unie a zástupců akademického a soukromého sektoru. Na národní úrovni bylo tradičně Cyber Coalition řízeno Národním úřadem pro kybernetickou a informační bezpečnost (NÚKIB) za civilní část a Ministerstvem obrany (MO) za část vojenskou. Obě koordinující složky vytvořily na svých pracovištích v Brně, konkrétně v prostorách NÚKIB a Centra CIRC Agentury KIS AČR, své týmy.

Fiktivní mise s reálným základem

Součástí těchto týmů byli rovněž přizvaní odborníci ze státní správy (Ministerstva obrany,

Policie České republiky a zpravodajských služeb), soukromého sektoru (společnosti Avast) a akademické sféry (Masarykovy univerzity). Součástí cvičícího týmu Centra CIRC byli poprvé i specialisté z VeKySIO, kteří budou tento rok toto cvičení zastřešovat za vojenskou část. „Při cvičení jsme figurovali na pozicích operačních důstojníků v rámci fiktivní mise. Cílem bylo především seznámit se s rozsahem cvičení a připravit se na převzetí zajištění a řízení plánovacího procesu na Cyber Coalition 2020,“ nastínil své začlenění jeden ze cvičících VeKySIO, který na cvičení působil jako Assistant Local Trainer.

Spolupráce a koordinace

Hlavním cílem a potažmo přínosem celého cvičení je především procvičení spolupráce a koordinace při řešení kybernetických

bezpečnostních incidentů napříč státy a jednotlivými sektory. „Letos jsme v rámci jednoho případu přišli na univerzální decryptor (dešifrovací klíč) a ten pak dali k dispozici i ostatním národům, čímž jsme jim řešení daného úkolu značně urychlili,“ pochlubil se cvičící analytik z Centra CIRC nadporučík Jiří Vinopal, který ke zhodnocení cvičení dodal: „Připravený malware byl skutečně propracovaný, což jsme ocenili. Takovým malým negativem bylo neupřesnění časového horizontu incidentu. Ztratili jsme poměrně dost času na zkoumání nestandardního provozu, který byl přitom vytvořený jen přichystáváním daného incidentu organizátory. Celkově mám ze cvičení velice dobrý pocit. Výsledky jsou z mého pohledu snad nejlepší za poslední roky, a to především díky speciálním kurzům, které jsme poslední dobou absolvovali. Důkazem

toho je naše pomoc při vytvoření zmíněného univerzálního klíče na daný škodlivý kód.“

Patříme k nejlepším

Ačkoli není cvičení koncipováno jako soutěž, čeští odborníci pravidelně patří mezi nejlepší. Ani v tomto ročníku tomu nebylo jinak. Experti z GovCERT CZ, CSIRT MU, PČR, CIRC MO, VeKysIO, NCKO, BIS a Avastu excelovali při forenzní analýze a řešení incidentu na SCADA systémech. O vysoké úrovni odborných schopností všech zúčastněných svědčí také rychlost, se kterou se jim podařilo všechny úkoly vyřešit. „I v průběhu tohoto nad očekávání dobrého cvičení, kdy se veškeré zamýšlené úkoly splnily, se odhalilo pár mezer, což je pro nás ale bonusem. Od toho cvičení jsou, odhalit případné nedostatky a následně na ně zaměřit úsilí a svůj zájem při spolupráci s jednotkami NATO a aliančními partnery,“ zmínil v závěrečném vyhodnocení podplukovník Tomáš Hrabovský, který působil po dobu cvičení jako Excon v estonském Tartu. „Rozumějte, že jste takovou letkou Gripenů v kybernetickém prostoru. Vaši práci nemůže dělat každý, je náročná, předchází jí řada školení a kurzů. Trvalo to nějaký čas dostat se na takovou úroveň, kde teď jste. A stejně jako piloti Gripenů musíte být schopni se kdykoli utkat s nepřítelem,“ zakončil závěrečný den cvičení Local Trainer Stanislav Plajer z odboru bezpečnosti MO.

Technické zázemí konference

Řízení z Estonska

Cyber Coalition bylo řízeno z estonského Tartu a mimo jiné využívalo virtualizované prostředí Cyber Range. Prostor Cyber Range simuluje síťovou infrastrukturu a přidává tak cvičení na autenticitu. Cvičení umožnilo účastníkům otestovat nové postupy a vyzkoušet si práci s novými technologiemi při řešení kybernetických bezpečnostních incidentů. Mezi tyto nové postupy patřil např. experiment, který se zabýval předpovídáním chování protivníků pomocí behaviorální analýzy a detekce. Bylo využito algoritmů umělé neuronové sítě, používaných pro účely strojového učení, a jeho cílem bylo zlepšit dobu odezvy a zároveň se vyhnout stovkám hodin lidských analytiků při pokusech o detekci měnících se hrozeb.

Právní aspekt

Další experiment se zaměřil na obohacení informací: pomocí komplexních korelačních algoritmů dostávali vojenští analytici informace o možných protivících, jejich záměrech a dalších podobných činnostech, které v minulosti prováděli. Opomenut nebyl ani právní aspekt řešení incidentů, který prostupoval celým cvičením. Technické týmy tak byly nuceny konzultovat své kroky při řešení kybernetických incidentů s právníky. Zapojení právní hry potvrzuje důležitost integrace právního aspektu do řešení kybernetických bezpečnostních incidentů.

Text: kpt. Lucie Masaříková, Michal Voska,

foto: kpt. Lucie Masaříková

Strážní rota BAF v Afghánistánu končí letos na jaře třináctým kontingentem

Třináctka bude poslední

První strážní rota BAF v Afghánistánu byla tvořena příslušníky 73. mechanizovaného praporu z Přáslavic, současnou, poslední strážní rotu na základně Bagráám tvoří příslušníci ze 43. výsadkového praporu z Chrudimi. Tato mise byla nedocenitelnou s ohledem na mezinárodní prostředí, reálné bojové zkušenosti a interoperabilitu. Bohužel, provincie Parván se stala osudnou pro osm vojáků, naposledy předloňského listopadu, kdy po útoku sebevražedného atentátníka ztratila naše armáda tři vojáky.

Bagráám v současné době hlídá již 13. česká strážní rota. Svůj úkol začala plnit v říjnu loňského roku, v zemi by měla zůstat do konce března. Poté se podle slov ministra obrany Lubomíra Metnara předpokládá, že armáda svou strážní činnost na základně ukončí. Ministr poznamenal, že reorganizace sil nastává i u jiných koaličních jednotek. „My budeme klást hlavní důraz, abychom se zaměřili na to,

co je nejvíce žádáno, a to znamená podporu a mentoring speciálních a bezpečnostních sil,” uvedl ministr Metnar při své návštěvě v prosinci loňského roku. Dále dodal, že od počátku tohoto roku také armáda do země vyšle vojenský chirurgický tým. Strážní rota je nejpočetnější českou jednotkou v Afghánistánu. Další vojáci působí v Kábulu a v dalších místech v provinciích, a to včetně speciálních

sil. Celkem máme v Afghánistánu zhruba 250 vojáků. Při ostraze bagráámské základny padli v roce 2014 čtyři čeští vojáci, pátý zemřel po převozu do České republiky. V roce 2017 také zemřel další voják, který byl vážně zraněn v roce 2014 při jiném incidentu. Čeští vojáci se společně se spojenci starali o vnější bezpečnost letecké základny více než šest let.

Nedocenitelné zkušenosti

I přes několik tragických incidentů je třeba se na činnost strážní roty na základně Bagráám dívat jiným úhlem pohledu. Nedocenitelné zkušenosti, které získává každý z našich strážících vojáků, nikdy nenahradí ani sebelépe koncipovaný výcvik na našem území. I přes několikaměsíční přípravu a náročnou a komplexní certifikaci, kterou každá rota prochází, je ostré nasazení velkým přínosem. Nejen osobnostním, ale především odbornostním. Řada vojáků, nováčků, zde získá první bojové zkušenosti, prověření v boji. Setkáváme se zde se spojenci, jde tedy o mezinárodní prostředí, vojáci si prověří své jazykové znalosti, a to i při náročné radiokomunikaci. Poznáváme zahraniční bojovou techniku, automobily, ale i obranné prostředky sloužící k ochraně základny i jednotlivce. Můžeme porovnávat svoji výzbroj a výstroj v nejpřísnějším hodnocení se spojenci. Bagráám připravil řadu profesionálů, odborností a profesí, které si pravidelně připomínáme na stránkách A reportu a nyní si některé z nich ve zkratce připomeneme.

Řidič

Čeští vojáci v Afghánistánu používají při patrolách mimo základnu speciální americká

obrněná vozidla typu MRAP, konkrétně typ MaxxPro. Na polygonu v Bagrámu na tamní základně trénují čeští vojenští řidiči nejenom samotné zvládnutí vozidla, ale i jízdu v koloně, rozestupy vozidel i reakce na bezpečnostní incidenty. „V České republice jezdím s Tatrou 810, ta je rozměrově zhruba stejná jako MRAP. Ale veliký rozdíl je v rozhledu a v chování vozidla na silnici,“ říká náš vojenský řidič četař Š. S. „MRAP je podstatně těžší vozidlo a s tímto faktem jako řidič musím počítat a přizpůsobit těmto vlastnostem jízdu. Když jsem si sednul do MRAPu poprvé, tak jsem byl překvapený, že mám hodně omezený výhled. Jsou tam ochranné sítě, ty ztěžují periferní vidění a orientaci v terénu. Je potřeba načítat terén, který je přede mnou, co mě na trase čeká, co to udělá s vozidlem, když najedu na nepevný terén a musím vyjet mimo běžnou trasu. Musím si všimnout i neobvyklých překážek, protože by se mohlo jednat o nastražené improvizované výbušniny, nebo tam mohou být velké výmoly po výbuchu a nesmí mě překvapit ani naskládané hromady kamení. Měl bych vědět, jak se vyhnout, kolik si mohu dovolit najet si, to vše s vědomím, že nesmím ohrozit celou kolonu našich vozidel. Řidič musí umět předvídat a počítat musí takřka úplně se vším. To je pro řidiče téměř základní všeobecné pravidlo. To ale neplatí jenom pro Afghánistán, ale kdekoliv jinde. Samozřejmě musí počítat s tím, že se může dostat do nějaké vyhraněné situace. Pak ale musí naskočit instinktivně naučené drily, které v rámci výcviku jako jednotka trénujeme.“

Patroly

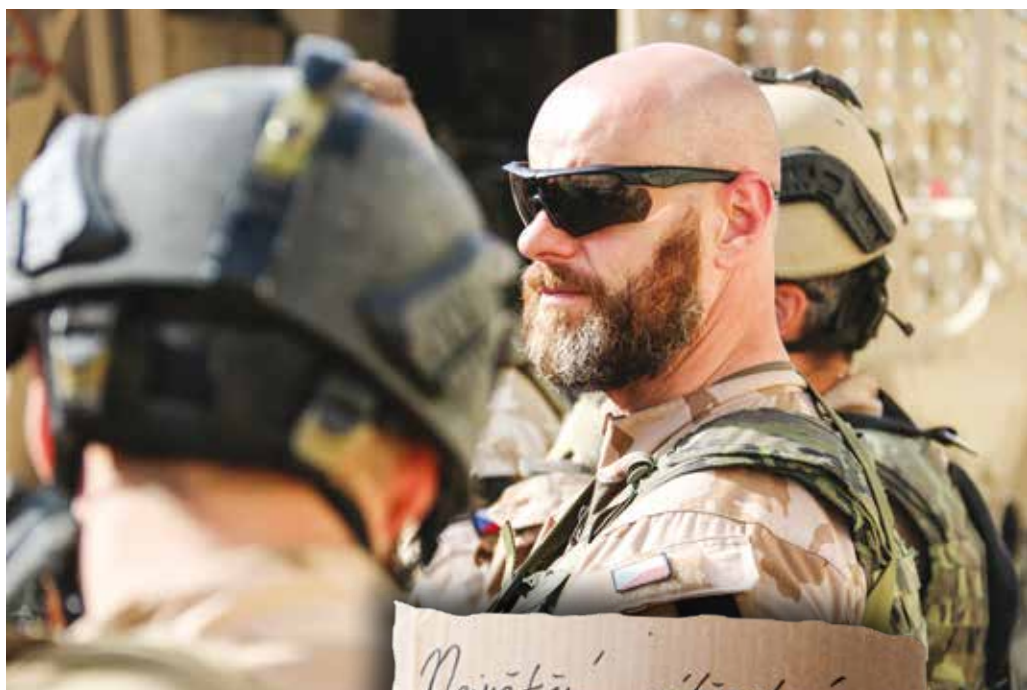
Jedním z hlavních úkolů 11. strážní rotě BAF je zamezit nepřátelským aktivitám směřujícím na základnu Bagrámu. Tento cíl naplňují

prostřednictvím patrol mimo základnu. Při výjezdu kolony obrněných vozidel typu MRAP ze základny musí být čeští vojáci připraveni na různé bezpečnostní incidenty. Na pohyb ve městě, ale i na setkání se sebevražedným atentátníkem, případně na nastřelení kolony vozidel prostřednictvím C IED (Counter-Improvised Explosive Device) – improvizované výbušné zařízení. Na tyto incidenty jsou naši vojáci tvrdě drilováni už při intenzivní přípravě v České republice, ale dané postupy probíhají i v rámci taktické přípravy přímo na výcvikovém polygonu na základně Bagrámu. „Jeden ze scénářů, který tu během výcviku naši vojáci řeší, je výbuch improvizovaného výbušného zařízení, které bylo nastraženo na

cestě, po které se pohybovala naše jednotka. Zasaženo bylo druhé vozidlo v koloně,“ vysvětluje nadrotmistr M. M., vedoucí vrchní praporek 11. strážní rotě BAF v Bagrámu. „Na všechny takovéto situace jsou postupy jasně dané. Každý voják ví, co má v dané chvíli dělat a kde je jeho místo. Cílem těchto výcviků je, aby tyto drily při jednotlivých incidentech automaticky naskočily, a jednotka byla naprosto sehraným týmem.“

Střelec

Jedním členem osádky obrněného vozidla MRAP je střelec. Stojí na své pozici ve vozidle a umísťuje tam svoji zbraň. „Je to padesátka kulomet fifty-cal (těžký kulomet Browning

*"Největším vítězstvím
je nepotřebovat
žádné
vítězství!"*

A fakta

Velitelé SR BAF

(uvedené hodnosti v době působení v misi)

1. SR BAF – kpt. Libor Tesař
2. SR BAF – kpt. Jiří Pazděra
3. SR BAF – kpt. Petr Liška
4. SR BAF – kpt. Marek Jeřábek
5. SR BAF – kpt. Radek Šoman
6. SR BAF – kpt. Marek Štěpánek
7. SR BAF – kpt. Petr Vítek
8. SR BAF – kpt. Milan Němec
9. SR BAF – kpt. Roman Rostás
10. SR BAF – kpt. Viktor Patia
11. SR BAF – kpt. Miroslav Maixner
12. SR BAF – kpt. Jan Hrdinka
13. SR BAF – kpt. Josef Kozelek

M2 HQCB – vojáci mu přezdívají Ma Deuce nebo s odkazem na jeho ráži fifty-cal), americký kulomet M2 Browning 50 ráže 12,7 × 99 mm NATO, s účinným dostřelem na 2 000 metrů s trojnožkou a maximálním dostřelem 6 000 metrů,” vysvětluje jeden ze střelců. „Musíme hlavně pozorovat lidi, jak se chovají, vozidla, jestli nestojí, kolik lidí je v autě, zda na cestě nejsou na stromech výbušniny, prostě musíme sledovat všechno kolem sebe, držet si svůj palebný sektor. Každý střelec ve věži má svůj sektor. Někdo má dvanáctou hodinu, sleduje tedy všechny možné markanty, které může vidět, a musí vyhodnotit všechny anomálie. Jestli třeba někde není něco označené praporkem, co by mohlo být místem odpaliště, ale i vyhodnotit podivné chování obyvatel,” dodává střelec. Před vozidlem je díra v zemi, do které se bude v rámci výcviku střílet. Výcvik simuluje, jako kdyby voják ve věži střílel během patroly na ulici. „Není to nastřelování zbraní ve smyslu přesnosti, je to jenom bezpečnostní opatření – test s výcvikem nástřelů,” vysvětluje dále střelec. „Toto může provádět patrola před každým výjezdem, není to stanovené, ale pokud se týče tzv. testfiry, tak v této situaci se prověřují zbraně v týdenní frekvenci, jestli fungují a jsou bez závad. Po jejich vyčištění a rozložení opět následuje testfira, abychom si byli stoprocentně jisti funkčností zbraně.“ Střelec ve věži MRAPu je jediným členem týmu, který je nechráněný.

Vojáci s kurzem CLS

V každém vozidle jsou i dva vyškolení vojáci s kurzem CLS (Combat Live Saver). Cílem těchto kurzů je naučit vybrané vojáky poskytnout bezodkladnou první pomoc raněným příslušníkům přímo na bojišti pod krycí palbou. CLS-vojáci tvoří jakýsi meziklánek mezi zdravotníky (Combat Medic) a vojáky. Umí zajistit nejen první pomoc, ale dokážou se na bojišti také v této nebezpečné situaci chovat. I to je součástí výcvikového kurzu CLS. Jsou to bojovní záchranáři, kteří jsou schopni poskytnout adekvátní první pomoc v poli a připravit zraněného k odsunu. Mají mezi sebou i mediky, kteří jsou součástí rot, a jsou v každé patrolě, což je samozřejmě velká výhoda. Procedura poskytnutí první pomoci, to je nadřazený postup, který perfektně zvládá každý voják. Během výcviku se tyto postupy pravidelně drilují. Zaznamenává se čas aplikace turniketu – škrtidla. Jsou pak jasně dané postupy následujících kontrol času zaškrcení. Zraněný je dále kontrolován v řádech minut, prověřují se životní funkce, zda je všechno v pořádku. V případě, kdy dochází ke ztrátě krve, přidává se další tlakový obvaz. Při každém pohybu se zraněným se kontroluje jejich stav – v průměru každých 5 minut. To vše se zaznamenává do dokumentace, která se pak předává spolu se zraněným při jeho odsunu na vyšší stupeň zdravotní péče. Příprava vojáků neprobíhá jen

Logistika je nedílnou součástí základny

Ukázka první pomoci

Naskladnění nového materiálu

před misí. Jejich výcvik se uskutečňuje průběžně i během jejich působení v zahraniční operaci. Tyto situace a následné postupy se drilují téměř v každém cvičení. Intenzivnější jsou pak samozřejmě během přípravy celého kontingentu před misí a trvá řádově do osmi měsíců.

Oběť nejvyšší

Jak jsme již zmínili, provincie Parván se stala osudnou i několika českým vojákům při dvou bombových útocích. Prvním byl sebevražedný útok, který se odehrál 8. července 2014 v 7:45 místního času ve vesnici Qalandar Khil vzdálené asi pět kilometrů od letecké základny Bagráh. Cílem útoku byli příslušníci mise ISAF Severoatlantické aliance, kteří jeli

Kooperace s představiteli ANA

Kontrola zbraní

místo prověřit poté, co z něj byla vypálena raketa směrem na základnu. Výbuch zabil celkem 18 lidí, šest vojáků NATO, dva místní policisty a deset civilistů včetně dětí. Bezprostředně při útoku byli zabiti čtyři čeští vojáci, pátý byl vážně zraněn a později následkům podlehl. Šlo tak největší jednorázovou ztrátu naší armády, nejen během války v Afghánistánu, ale také všech zahraničních misí od roku 1993. Při tomto zbabělém útoku zahynul rotmistr David Beneš (* 30. 6. 1986), četař Ivo Klusák (* 15. 9. 1980), desátník Libor Ligač (* 15. 10. 1981), desátník Jan Šenkýř (* 8. 11. 1975) a také rotmistr Jaroslav Lieskovan (* 14. 1. 1975), který svůj boj prohrál po několika dnech, kdy byl opakovaně operován a transportován do Ústřední vojenské nemocnice v Praze. Při útoku byl těžce zraněn i desátník Jaroslav Mevald, kterého prezident Miloš Zeman vyznamenal Medailí za hrdinství. Mevald zemřel náhle v předvečer dne veteránů 10. 11. 2017.

Druhý sebevražedný bombový útok, nyní již v rámci mise Resolute Support, se odehrál v ranních hodinách 5. srpna 2018 v Čárikáru, hlavním městě afghánské provincie Parván, během pěší patroly. Při útoku sebevražedného atentátníka byli zabiti tři čeští vojáci, další tři vojáci (dva Afghánci a jeden Američan) byli zraněni. Zabití vojáci patřili k 42. mechanizovanému praporu 4. brigády rychlého nasazení v Táboře. Při druhém bombovém útoku zahynul rotný Martin Marcin (* 14. 2. 1982), desátník Kamil Beneš (* 17. 1. 1990) a desátník Patrik Štěpánek (* 14. 9. 1993). K provedení obou útoků se přihlásilo hnutí Tálibán.

Text: Michal Voska, foto: autor a Jana Deckerová

Řidič MRAP

Nové jednotky
nejsou jedinou
novinkou v
oblasti záloh

Budoucnost záloh v AČR

Armáda plánuje mít až 10 000 aktivních záložníků v roce 2030. V průběhu roku 2020 zahájí nábor k 13 novým jednotkám aktivní zálohy a další dvě jednotky plánuje později. Za čtyři roky přešlo 138 aktivních záložníků do profesionální armády. Budoucnost záloh nám představí Ludvík Cimburek, poradce náčelníka Generálního štábu AČR a velitel roty aktivní zálohy 601. skss.

Jaké jsou aktuální počty záložníků a výhled do dalších let? Plní se plány Koncepce výstavby Armády ČR (KVAČR)?

K 1. 1. 2020 máme v aktivní záloze (AZ) 3 242 aktivních záložníků. Původní plány z roku 2015 jsou dávno překonány. Rád bych hned v úvodu řekl, že největší zásluhu na růstu počtů AZ mají sami záložáci a záložачky. Jsou to oni, kdo ve svém okolí a na sociálních sítích

mluví o tom, jaké to v AZ je, a předávají své zkušenosti a zážitky dalším.

Deset tisíc příslušníků AZ není právě málo, je to reálné?

Podle mě to reálné je. Armáda i aktivní zálohy mají u veřejnosti dobré jméno. Do AZ lidé vstupují pro své přesvědčení, že jde o dobrou věc. Je zde i vlastenectví, touha po dobrodružství, zájem o vojenskou techniku. Jezdit

tankem nebo střílet z houfnice prostě můžete jen v armádě. Podle mě se nejdříve naplní ty jednotky, které jsou něčím výjimečné, a za pár let se na službu v nich bude stát fronta. Již loni ale armáda pro velký zájem navýšila počty některých pěších rot při krajských vojenských velitelstvích. Předpokládám také, že do AZ budou přecházet ve větší míře vojáci z povolání, zejména na pozice specialistů, kde jsou potřeba dlouhodobé kurzy.

Armáda chce nabírat do AZ i bývalé vojáky z povolání?

Ano, už nyní máme v aktivní záloze asi 10 % bývalých vojáků z povolání. Navíc je potřeba si uvědomit, že armáda je a bude pro naprostou většinu vojáků jen prvním zaměstnáním. Zaměstnáním, kde se něco nového naučí, získají zajímavé zkušenosti a udělají si přátele na celý život. Neříkám, že všichni, ale někteří budou chtít dále zůstat v kontaktu se „svou“ jednotkou.

Záložníci nejsou u všech útvarů, je předpoklad či vůle to měnit? A pokud ano, kde to v nadcházejících letech bude?

V současné době jsou jednotky AZ téměř u všech útvarů AČR a během loňského roku jsme nabírali k 44 jednotkám AZ. Čtrnáct

pěších rot je u krajských vojenských velitelství a 30 jednotek AZ u bojových útvarů.

Měnit se to samozřejmě bude, pokud armáda vyhodnotí, že je to potřeba. Ať už na základě úkolů, které má, zkušeností z výstavby AZ, nebo z vývoje situace. V roce 2020 plánujeme zahájit nábor do dalších 13 jednotek AZ, jako jsou například:

- letecké a technické roje AZ u leteckých základů (21. zTL, 22. zVrL a 24. zDL);
- jednotka AZ řízení letového provozu u Správy letiště v Pardubicích;
- tři jednotky AZ Vojenské policie;
- jednotky AZ při Velitelství pro operace, Velitelství teritoria a Velitelství kybernetických sil a informačních operací. Později také začneme nabírat zájemce k jednotce AZ podpory vojenské nemocnice a jednotce AZ u praporu podpory nasaditelných sil.

Důležitou roli v oblasti dalšího rozvoje AZ bude mít nově zřízené Velitelství teritoria v Táboře. Kromě jiného bude mít za úkol řízení a koordinaci výcviku 14 pěších rot aktivní zálohy při krajských vojenských velitelstvích.

Pokud vím, je v AZ mnoho žen. Jak se počty v tomto případě liší od vojáků z povolání a na jakých pozicích slouží?

V AZ slouží k 1. 1. 2020 celkem 296 žen, procentuálně je to trochu méně než v profesionální armádě. Ženy slouží na obdobných pozicích jako muži. Jsou na pozicích střelců, řidičů nákladních vozidel, spojařů. Máme velitelku minometné čety a nedávno první žena úspěšně absolvovala výběrové řízení k AZ 43. vpr. Procentuálně je nejvíce žen u jednotky AZ Odboru biologické ochrany při Agentuře vojenského zdravotnictví, v „tajné“ vojenské nemocnici v Těchoníně.

Cvičení AZ Safeguard Temelín

Je délka výcviku aktivní zálohy dostatečná?

To je trochu akademická otázka, takže bych mohl říci, že času na výcvik není nikdy dost – ani u záloh, ani u vojáků z povolání. Délka výcviku AZ je stanovena zákonem na maximum 42 dní v roce. To stačí k tomu, aby jednotlivci i jednotky zvládli svěřenou techniku a dokázali plnit stanovené úkoly čety a roty. Nesmíme zapomínat na to, že AZ není hotovostní jednotka, která 24/7 čeká na poplach. Samotnému operačnímu nasazení AZ (podle zákona platného od července 2016) by předcházela další výcvik v délce až 12 týdnů. Operační nasazení na základě rozhodnutí vlády ČR může trvat až sedm měsíců v roce.

Kdo aktuálně v zálohách chybí a jaké kroky učiníte pro nápravu? Uvažujete o snížení požadavků na AZ stejně, jak to chce kupříkladu učinit odnož vojenské školy v Sokolově?

Jednotky AZ se postupně plní. Některé rychleji, protože jsou přirozeně atraktivní jako např. výsadkáři u 43. vpr, tanková rota, dělostřelecká baterie nebo jednotka AZ v Těchoníně. Už loni se navyšovaly počty některých pěších rot, protože byl o vstup do jednotky obrovský zájem. Do AZ vstupují lidé, kteří chtějí něco dělat, chtějí cvičit, takže rychleji se obsazují místa „bojovníků“ a specialistů. Pokud vím, tak řidiče nákladů a kuchaře by potřebovali skoro všude, i u výsadkářů. O snižování požadavků na AZ neuvažujeme.

Ochrana letiště Leoše Janáčka v Ostravě

Mluvílo se o možnosti záložníků nasazených v misích, mediálně je znám případ doktora Koloucha, ředitele záchranky v Praze. Šlo o ojedinělý případ, nebo skutečně je plán do dalších let záložníky nasadit v misích? Na jaké pozice? Těžko si lze představit záložníky, kteří cvičí několik týdnů v roce, na bojových pozicích kupříkladu v Mali.

Tady je klíčové říci, že pro armádu je nejdůležitější to, že zákon operační nasazení AZ v zahraničí umožňuje (s výslovným souhlasem záložáka). Další nasazení záložníků v zahraničí bude vždy vycházet z potřeb AČR. Osobně si

Předurčení jednotek AZ	Teritoriální strážní jednotky	Bojové jednotky/specialisté
Mír Krizová situace (Na základě nařízení vlády ČR)	Plnění úkolů PCR Záchranné a likvidační práce v prospěch IZS Ochrana a obrana ODOS	Doplnění mírové nenaplněnosti útvarů v případě potřeby AČR (např. zahr. mise, aktivace BUU) Úhrada operačních ztrát AČR
Stav ohrožení státu (SOS) Válečný stav (VS)	Ochrana a obrana ODOS Podíl na zajištění vnitřní bezpečnosti Základ mobilizačně vytvářených teritoriálních jednotek (pěší rotý při KVV)	Doplnění mírové nenaplněnosti útvarů Základ mobilizačně vytvářených útvarů Doplnění operačních ztrát AČR, doplnění speciálních schopností

myslím, že nejpravděpodobnější je potenciální nasazení specialistů nebo bývalých vojáků z povolání v AZ. Já o tom ale rozhodovat nebudu. A dovolím si nesouhlasit s tím, že by záložníci nezvládli úkoly v Mali. Nezapomínejte, že nemálo z nich v AZ slouží již mnoho let. Takže pokud by armáda chtěla poslat např. družstvo nebo čet, určitě bychom je z AZ poskládali. Chci jen připomenout, že vysílání záloh do zahraničních operací není pro AČR žádná novinka, v Jugoslávii to byly za ty roky stovky záložáků a někteří z nich stále slouží v AZ.

Jaký je reálný stav výstroje a výzbroje u záloh?

Každý nový voják z povolání i aktivní záložák dostává materiál podle platné normy a podle toho, jestli materiál armáda má. U nových AZ a nových VZP při vystrojování před kurzem základní přípravy (KZP) není rozdíl. Záložáci u jednotek jsou na normu postupně dovystrojováni. To, že ve skladech není všechno, je jiný problém. Věřte mi, že téma výstroje a výzbroje všech vojáků je pro NGŠ AČR jedním z nejdůležitějších. A to, že si vojáci a záložáci dokupují lepší výstroj a doplňky, je normální všude na světě. Já sám mám doma slušnou sbírku „kanad“ i další výstroje.

Kde v případě AZ vidíte rezervy?

Aktivní zálohy ve svém rozvoji v současné době narazily na limity, které má celá armáda.

Tím myslím např. to, že když má útvar starou techniku a velmi obtížně ji udržuje v provozuschopném stavu, má to samozřejmě vliv i na výcvik AZ. Zrovna tak pokud se plánuje nakoupit, vysoutěžit se výstroj, která následně neprojde vojenskými zkouškami, nebo vítěz výběrového řízení odstoupí od dohody, tak ten materiál samozřejmě chybí jak vojákům z povolání, tak aktivním záložníkům.

Náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Aleš Opata několikrát při svých projevech zmínil motto „Jedna republika, jedna armáda“. Co to v kontextu záloh znamená?

Toto heslo stručně vyjadřuje to, že velení armády nedělá rozdíly v přístupu k vojákům z povolání a k aktivním záložníkům. Službu v AZ se maximálně snaží přiblížit službě v profesionální armádě. Chceme být jedna „rodina“, chceme, aby se záložáci i vojáci z povolání cítili na jedné lodi a aby se rozdíly neprohlubovaly, ale naopak zmenšovaly. Jsme prostě jedna armáda. Záleží nám na základním pocitu sounáležitosti mezi všemi vojáků bez rozdílu. V případě potřeby budou AZ vždy působit společně s vojáků z povolání, a proto je důležité, aby se navzájem co nejlépe znali. Od loňského roku musí všichni záložáci povinně absolvovat každoroční testy fyzické zdatnosti podle stejných norem jako vojáci z povolání.

Jakých cvičení se mohou AZ účastnit bok po boku s vojáků?

Aktivní záložníci se už dva roky mohou zúčastnit vybraných sportovních soutěží resortu Ministerstva obrany např. v lezení na horolezeckou stěnu, závodů na horských kolech, soutěže družstev Summer Survival, přebor v šachu v roce 2019 dokonce člen libereckých AZ vyhrál. Také to znamená začleňování AZ při výcviku do jednotek společně s vojáků z povolání i účast na mezinárodních cvičeních, například tanková četa AZ byla na cvičení Czech Lion 2019, družstvo AZ 72. mpr v Polsku a AZ 601. skss na cvičení Dark Shadow.

Když mluvíme o cvičeních, velká cvičení AZ proběhla v letech 2016 a 2018, plánuje armáda podobné cvičení v roce 2020?

Cvičení Hradba 2016 a 2018 výrazně posunuly výcvik pěších rot aktivní zálohy. Zejména cvičení Hradba 2018 svým námětem, rozsahem, reálnými objekty ke střežení i spoluprací s Policií ČR bylo unikátní. Další velké cvičení AZ bude až v roce 2021 a důležitou úlohu bude v jeho přípravě mít nově zřízené Velitelství teritoria v Táboře.

Domino

Novým velitelem Posádkového velitelství Praha se stal plukovník Radek Šíba. Dosud působil jako zástupce ředitele Společného operačního centra MO, působil také u 43. výsadkového praporu a 4. brigády rychlého nasazení. Během lednového slavnostního nástupu poděkoval 1. ZNGŠ generálporučík Jaromír Zůna podplukovníku Jānu Kotvasovi, který dosud vykonával funkci velitele Posádkového velitelství Praha z pověření, za vykonanou práci během celého loňského roku, kdy posádka Praha zaznamenala mnoho personálních i organizačních změn.

Rozpočet na obranu letos přesáhne 75,5 miliardy korun. Je to částka o 13 % vyšší než v roce 2019, kdy byl rozpočet nižší o necelých devět miliard korun. Na investice půjde téměř čtvrtina letošního rozpočtu, tedy přes osmnáct miliard korun. Resort obrany modernizuje armádu podle koncepcí schválených na řadu let dopředu. Vláda nedávno schválila Koncepti výstavby Armády ČR do roku 2030 a rozvoj se řídí také dalším plánem – Dlouhodobým výhledem pro obranu do roku 2035. Ministr obrany Lubomír Metnar zdůraznil, že modernizace armády je jeho absolutní priorita a udělá maximum pro to, aby naši vojáci měli k dispozici tu nejlepší výzbroj a výstroj.

Specialisté ze 103. centra CIMIC/PSYOPS jsou od 1. ledna 2020 nově v podřízenosti Velitelství kybernetických sil a informačních operací. V jednotce dosud působí stovka specialistů, ale v budoucnu se počítá s 500 až 600 lidmi. Armáda je chce hledat ve svých řadách, ale i mezi těmi příslušníky aktivní zálohy, kteří mají zkušenost v oborech IT. Velitelství kybernetických sil a informačních operací vzniklo v červenci loňského roku a jeho úkolem je reagovat na hrozby v kyberprostoru a IT prostředí.

Od ledna letošního roku se novým ředitelem Agentury komunikačních a informačních systémů stal plukovník gšt. Jaroslav Praus. Ve funkci vystřídal brigádního generála Františka Ridzáka, který letos v červnu převezme velení výcvikové mise EU v Mali. Agentura KIS vznikla v roce 2013 a jejím hlavním úkolem je koncepce, výstavba a rozvoj spojovacího vojska a rozvoj a provoz komunikačních a informačních systémů. Zabývá se také kybernetickou bezpečností v resortu.

Vojáci Armády ČR se v letošním roce zúčastní 132 zahraničních cvičení. Nejčastějšími destinacemi jsou Německo nebo Slovensko, ale v plánu jsou i méně obvyklé státy, jako například Jordánsko. Na území Slovenska se uskuteční například cvičení Lešť Exercise 1 a 2, které jsou zaměřené na přípravu jednotek před nasazením do operací v Mali a Afghánistánu, nebo Toxic Leak I–III, kterých se zúčastní chemičtí specialisté a odehrají se za použití reálných bojových látek. V Německu Češi absolují cvičení European Challenge 2020, které je přípravou na účast v pohotovostních silách. Kromě Evropy se čeští vojáci budou zdokonalovat ve svých schopnostech i v USA a Kanadě. Z méně obvyklých destinací se liberečtí experti vydají na cvičení do Jordánska, které bude zaměřeno na jadernou, chemickou a biologickou ochranu.

V lednu letošního roku se uskutečnila konference Vojenského výboru NATO v Bruselu. Za českou armádu se jednání zúčastnil náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Aleš Opaata. Hlavními tématy konference bylo nasazení vojsk v zahraničních operacích, aktivity NATO a aktualizace koncepčních aliančních dokumentů.

Děti z Dětského centra Srdíčko navštívili příslušníci Velitelství ochranné služby Vojenské policie. Seznámily se s úkoly Vojenské policie a součástí programu byla poutavá videoprojekce i konkrétní ukázky vybavení, které příslušníci Vojenské policie používají ve své každodenní praxi. Děti si mohly vyzkoušet, jak těžká je odstřelovací puška nebo jak nahlas dokáže houkat policejní vůz. Policejní psi předvedli, jak rychle umí najít výbušninu nebo rozpoznat zakázanou látku.

Většina mostů v České republice byla v období po 2. světové válce projektována na hmotnost sovětské vojenské techniky

Vojenská mobilita

Vojenská mobilita není jen jednou ze schopností vojenské techniky, ale především ji chápeme jako komplex schopností vztahujících se k pohybu vojenských jednotek. Tedy také jako záležitost, která bude výrazně ovlivňovat celkovou efektivitu nasazení ozbrojených sil. Právě schopnostem v oblasti mobility jsou věnovány následující řádky. Jedná se o důležité téma, které zahrnuje nejen požadavky na vojenskou techniku a vybavení, ale také

na dopravní infrastrukturu, legislativu, mezinárodní dohody a další relevantní oblasti. Vojenská mobilita se dotýká nejen celkových schopností AČR, ale také toho, jak mohou být ovlivněny parametry pořizované bojové techniky, zejména bojových vozidel pěchoty, obrněných transportérů a tanků. Důležitým předpokladem pro dosažení celkových schopností AČR je pořízení potřebného objemu vojenské techniky s příslušnými parametry (TTD).

Například v ozbrojených silách USA a Velké Británie je místo konkrétního druhu techniky pořizována během akvizičního procesu požadovaná schopnost.

Pokud však budeme posuzovat zaváděné schopnosti pořizované techniky v kontextu efektivitu celého systému, tj. použití AČR, měli bychom brát v úvahu i předpoklady pro zabezpečení jejího pohybu či vedení bojové činnosti v terénu. Zde budou překážky, jež bude nutné překonat vlastními schopnostmi plavat, či za použití mostních konstrukcí a samohybných přepravních prostředků. Jedním z příkladů posuzování schopností z tohoto širšího hlediska, jež bere v úvahu celkovou efektivitu ozbrojených sil, je pořizování tanků a BVP, u kterých požadujeme v současné době stále vyšší stupeň balistické ochrany. Následkem toho je nejen jejich rostoucí hmotnost, ale zejména ztráta schopnosti překonat vodní překážku vlastní silou. Měli bychom zvážit všechny okolnosti a důsledky přijímaných řešení včetně dilemat, jako např. na úkor čeho či za jakou cenu bude dosaženo konkrétní schopnosti. Lepší manévrovatelnosti totiž dosáhneme taktické či operační výhody.

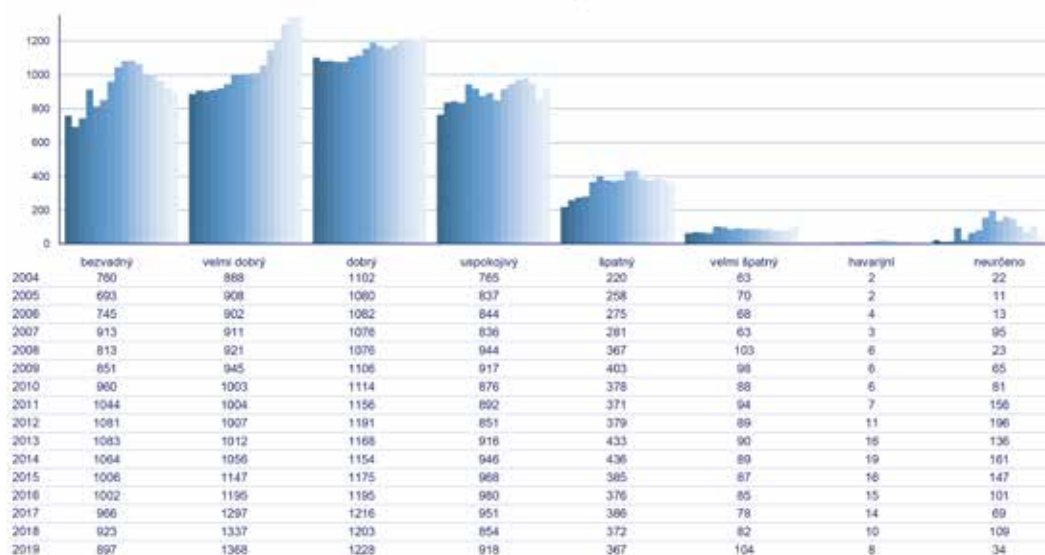
V současné době se blížíme stavu, kdy se postup většiny prvosledových jednotek, tedy jednotek, v jejichž sestavě budou zejména tanky a BVP, neobejde bez zřizování mostových přepravišť.

Na základě nezbytného využívání mostových přepravišť však bude nutné docházet

Průjezd amerického konvoje Českou republikou

Mosty dle stavu nosné konstrukce nebo spodní stavby* na dálnicích a silnicích I. třídy v letech 2004-2019**

* Stav se v jednotlivých letech měnil
** Data jsou přibližná k 1.1. daného roku

ke vzniku kritických momentů v rámci vedení bojové činnosti (operací). Vzhledem k rozvoji vysoce přesné munice budou přepraviště příležitostí pro ničení jednotek již na přístupech k vodní překážce a během vlastní přepravy přes ní. S vysokou pravděpodobností pak dojde ke zničení či poškození samotného přepraviště (mostu, přívozu). Ke snížení tohoto rizika bude nutné co nejlépe naplánovat tuto obtížnou část operace s využitím všech dostupných opatření a prostředků. Jedním z důležitých předpokladů pro úspěšnou přepravu bude používání moderních železničních prostředků pro přemostění překážek či zřízení přívozu. Důležitá bude rychlost zřízení přepraviště (montáž/demontáž, spuštění na vodu či vjezd a výjezd), jeho odolnost a udržitelnost. Mezi další opatření, jak snížit riziko vlastních ztrát, budou patřit aktivity v oblasti maskování, šíření dezinformací, vedení elektronického boje, letecké podpory, PVO a palebného pokrytí prostředky pozemních sil. Samozřejmě bude hodně záležet také na možnostech a prostředcích protivníka, a to zejména v oblastech průzkumu a ničení. Co však můžeme ovlivnit na naší straně, bude pořízení

moderních prostředků k překonávání vodních překážek, jež by splňovaly operační požadavky na efektivní splnění bojových úkolů. Vedle těchto doprovodných prostředků bychom měli vzít v úvahu také možnost zachování či rozšíření obojživelných bojových vozidel. Důraz na tuto schopnost vidíme např. u polské armády, která u svých pásových BVP Borsuk upřednostnila schopnost plavat před vyšší balistickou ochranou. Ještě daleko větší důraz na tuto schopnost je kladen u ruské bojové techniky. Nabízí se otázka, jaká je tedy skutečná celková schopnost AČR a v jaké míře je ovlivňována její „mobilitou“?

Důležitým předpokladem pro zabezpečení požadované mobility je rovněž vytvoření odpovídající dopravní infrastruktury, tzn. dostatečné propustnosti (šířka, únosnost vozovek a objektů, např. mostů, viaduktů, estakád či propustků). Zároveň je nutné pamatovat na vybudování dostatečných ploch pro parkování techniky včetně ubytování, tankování a stravování. Co se týče mostů, je v současné době jejich značná část ve špatném stavu. Je to způsobené délkou jejich používání, zanedbanou údržbou a v řadě případů také jejich přetěžováním intenzivním provozem. Některé údaje o počtu mostů a jejich stavu jsou uvedeny na grafických přehledech Odboru silniční databanky a NDIC Ředitelství silnic a dálnic ČR. Většina stálých mostů byla v období po 2. světové válce projektována na hmotnost sovětské vojenské techniky, tedy jejich nosnost se pohybovala většinou mezi 60 až 180 tunami. Vedle silniční sítě musíme počítat s hmotnostním omezením také u železniční sítě.

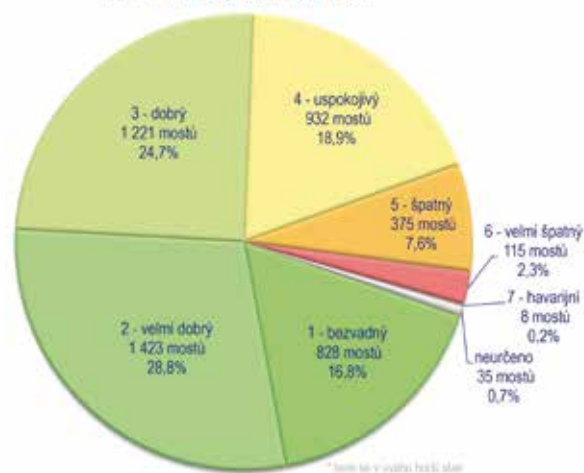
V souvislosti s nedostatečnou únosností železničních mostů nebude možné přepravovat těžší techniku (zejména pak spojenecké tanky typu Abrams nebo Leopard), případně bude snížena jejich přepravní kapacita. V současné době nedispонуeme vagony ani podvalníky pro přepravu techniky o větší hmotnosti než 60 t, a proto bude nezbytné rovněž řešit pořízení příslušných typů vagonů.

Našími prioritami by neměly být jen závazky vyplývající z cílů výstavby schopností v rámci NATO (CT NATO), ale především efektivní použití a celkové schopnosti Armády ČR. Avšak i na území ČR, ale zejména vně jeho hranic, bude sehrávat důležitou roli v zabezpečení mobility rovněž interoperabilita v oblasti mostních konstrukcí

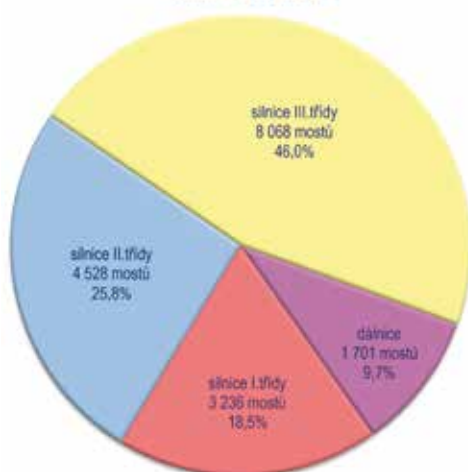
a systémů a také v oblasti komunikace a společných operačních postupů. Závažnost této problematiky vnímá i Evropská unie, která v současné době iniciovala mnohonárodní projekty k posílení vojenské mobility.

Je potřeba si včas odpovědět na otázku, jaká opatření musíme přijmout, aby vyšší úroveň balistické ochrany nesnížila mobilitu bojových

Počet mostů na dálnicích a silnicích I. třídy dle stavu nosné konstrukce nebo spodní stavby* stav k 1.7.2019, celkem 4 937 mostů

Počet mostů stav k 1.7.2019 celkem 17 533 mostů

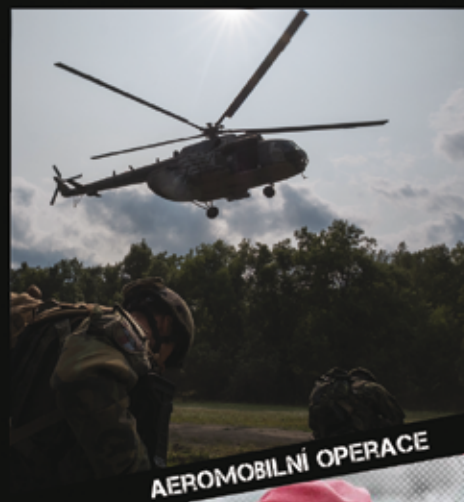

vozidel, a tudíž nepříznivě neovlivnila celkovou efektivitu nasazení AČR. V oblasti vojenské mobility by se tedy nemělo zapomínat na systémové řešení překonávání vodních překážek, které by respektovalo současnou úroveň a vývojové trendy zejména v oblasti průzkumných systémů a prostředků palebného ničení. Ty budou „poskytovat“ stále méně prostoru pro vlastní přípravu a zřízení mostových či přívozových přepravišť včetně přesunu techniky přes vodní překážky. Především v prvním sledu bude značně problematické se spoléhat na „mosty“.

Text: Pavel Lipowský, ilustrační foto: Vladimír Marek,
grafické přehledy Odboru silniční databanky
a NDIC Ředitelství silnic a dálnic ČR

SLUŽBA U JEDINÉHO VÝSADKOVÉHO PRAPORU AČR

AEROMOBILNÍ OPERACE

43. VÝSADKOVÝ PRAPOR CHRUDIM

ATRAKTIVNÍ VÝCVIK A PRESTIŽNÍ KURZY

PRÁVO HRDĚ NOSIT ČERVENÝ BARET

ZAHRANIČNÍ OPERACE

CZ VÝSADKOVÝ PRAPOR 71

POŽADUJEME:

ZDRAVOTNÍ KLASIFIKACE A+
ČISTÝ TRESTNÍ REJSTŘÍK
PSYCHICKOU A FYZICKOU ODOLNOST
VYSOKOU MOTIVACI
ODVAHU A ČEST

NABÍZÍME:

VÝSADKOVÉ A JINÉ PŘÍPLATKY
SLUŽBA V MOTIVOVANÉM KOLEKTIVU
PREVENTIVNÍ REHABILITACE
ZVYŠOVÁNÍ FYZICKÉ ZDATNOSTI
PROFESNÍ ROZVOJ A RŮST
MEZINÁRODNÍ CVIČENÍ A SOUTEŽE
SOUCINNOST S LETECTVEM
A DALŠÍ BENEFITY

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

17.- 19. BŘEZNA 2020

KONTAKTUI NÁS NA INFO@43VPR.CZ

WWW.43VPR.CZ

DALŠÍ INFO NA FB, WIKI A YOUTUBE: „43.VÝSADKOVÝ PRAPOR CHRUDIM“

102. průzkumný prapor a URNA cvičily
na Libavě a v Prostějově

Součinnostní výcvik s policií

Rota hloubkového průzkumu 102. průzkumného praporu s elitním útvarem PČR – s Útvarem rychlého nasazení. Tak vypadal komplexní polní výcvik, který se stal pomyslným vyvrcholením celoroční součinnosti s policisty.

Rota hloubkového průzkumu dlouhodobě cvičí průzkum a propátrávání s využitím nejmodernějších akvizičních jednotek a způsobů spojení. Úkolem je zpravidla rozkrýt činnost nepřítele a především jeho klíčové prostředky a místa velení. Málokdy je ale možné tuto činnost skloubit s přímou údernou akcí další jednotky. Právě to bylo hlavním přínosem cvičení, které probíhalo zároveň ve vojenském újezdu Libavá, v posádce Prostějov a výcvikovém zařízení PČR.

Příprava k zásahu

Reálné simulace

Únos představitelů armády

Námětem cvičení byl únos vrcholných armádních představitelů povstaleckou jednotkou. Úkolem týmu hloubkového průzkumu bylo potvrdit přítomnost nepřítele a zajatců a poskytnout informace k možnému zasazení zásahového týmu URNA k úspěšné záchraně rukojmích. Zimní počasí příliš nepřálo, takže došlo k zasazení průzkumného orgánu pod rouškou tmy po vlastní ose. Pozorování bylo zahájeno dle plánu a od prvních pravidelných relací mezi týmem hloubkového průzkumu a styčným důstojníkem u PČR přicházely hodnotné informace o nepříteli. K získávání informací si velitel průzkumného týmu vyžádal přidělení bezpilotního prostředku Raven a získal tak přenos obrazu přímo na základnu. Nejprve byla potvrzena přítomnost povstalců, následně i rukojmích a poté už veškerá činnost směřovala ke zjištění informací nezbytných k samotnému provedení zásahu – výběr a zajištění přistávací plochy, rozkrýtí systému střežení nepřítele, zjištění přístupových cest. Informace se předávaly v reálném čase zásahovému týmu a na základě požadavků je průzkumný tým zpřesňoval.

Osvobození zajatců

V ranních hodinách byl obraz situace kompletní a zásahový tým připraven. Padlo rozhodnutí a ve večerních hodinách s využitím snížené viditelnosti proběhlo nasazení zásahového týmu, link-up s týmem hloubkového průzkumu a poslední upřesnění situace před zásahem. Ten byl proveden s přímou podporou průzkumného týmu a zajatci úspěšně osvobozeni. Na místě bylo provedeno ohledání a zajištění zpravodajsky významných dokumentů. Následovalo už jen vyzvednutí jednotky, vytěžení a vyhodnocení cvičení. Díky takto komplexnímu výcviku měli vojáci možnost reálně ověřit kvalitu a využitelnost informací získaných týmem hloubkového průzkumu. Dále ověřili schopnost spolupráce s dalšími složkami ozbrojených sil. Výcvik byl velmi přínosný a v roce 2020 na něj bude opět navázáno.

Text: npor. Radim Pyszko, foto: URNA a kolektiv RHPz

Ministerstvu obrany se za loňský rok podařilo realizovat několik stovek investičních akcí

Loňské nákupy a akvizice

Ministerstvo obrany zahájilo hospodaření v roce 2019 s prostředky státního rozpočtu ve výši 66,7 mld. Kč. K poslednímu dni roku 2019 dosáhly veškeré disponibilní finanční prostředky, včetně mimorozpočtových zdrojů, nároků z nespoteřebovaných výdajů, apod., částky 71,1 mld. Kč. Z tohoto objemu bylo vyčerpáno 68,3 mld. Kč, tedy 96,1 % rozpočtu. Ministerstvo obrany v roce 2019 tak vyčerpalo o 8,5 mld. Kč více než v roce 2018, kdy bylo vyčerpáno 94,5 % rozpočtu.

„Od nástupu do funkce jsem na čerpání finančních prostředků kladl mimořádný důraz. Dosáhli jsme nejlepšího výsledku za poslední čtyři roky, a to jak nominální hodnotou, tak procentním poměrem k celkové výši rozpočtu. Jsem přesvědčen, že v letošním roce může být výsledek ještě lepší. Efektivní čerpání přidělených finančních prostředků proto zůstává mou prioritou,“ uvádí ministr obrany Lubomír Metnar. Loňský rok byl vyčerpán téměř celý resortní rozpočet, konkrétně 68,3 mld. Kč, tedy 96,1 % všech přidělených financí. Jde tak o nejlepší výsledek za poslední čtyři roky.

Stovky investic

Kromě financování běžného provozu se podařilo zrealizovat několik stovek investičních akcí v celkové výši 14,3 mld. Kč. Mezi nejvýznamnější patřily nákup lehkých obrněných vozidel CBRN (1,4 mld. Kč), kolových obrněných vozidel Titus (617 mil. Kč), kolových obrněných vozidel velitelsko-štábních a spojovacích Pandur (420 mil. Kč), mobilního 3D radiolokátoru MADR (868 mil. Kč), víceúčelových vrtulníků (897 mil. Kč), letounů dvojího řízení L-159 T (548 mil. Kč) a letounů CASA C-295 (350 mil. Kč) a pronájem nadzvukových letounů JAS-39 C/D Gripen (1,4 mld. Kč). Investiční akce nemovité infrastruktury byly financovány ve výši 1,9 mld. Kč. V letošním roce bude MO oprávněno hospodařit s nevyčerpanými prostředky loňského roku ve výši 2,6 mld. Kč.

Programové financování

Převážná většina uvedených nevyčerpaných prostředků ve výši 1,7 mld. Kč spadá do oblasti programového financování. Nepodařilo se např. plně uhradit modernizaci vrtulníků Mi-17 Eurocontrol za 49 mil. Kč, nákup

automobilů (osobních, ochranných, terénních) za 95 mil. Kč, ekologizaci vytápění kasáren Prostějov za 124 mil. Kč. V oblasti nemovité infrastruktury nebyly dokončeny úhrady na investičních akcích za 753 mil. Kč. V oblasti mandatorních výdajů nebyly dočerpány prostředky v celkové výši 0,3 mld. Kč. Další nefinancované peněžní prostředky ve výši 0,6 mld. Kč představují ostatní výdaje. Jedná se především o nákup materiálu (126 mil. Kč) a služeb (94 mil. Kč), dále o transfery (52 mil. Kč) a nákup munice (29 mil. Kč). Z těchto nevyčerpaných výdajů tvořily část výdaje na výzkum, vývoje a inovace, kde nebylo vyčerpáno celkem 121 mil. Kč a výdaje spolufinancované z prostředků EU, kde nebylo čerpáno 199 mil. Kč.

Letošní rozpočet je vyšší

V roce 2020 je primárním cílem použít nespoteřebované akviziční prostředky na dofinancování původních věcných záměrů k dokončení

investičních projektů a akvizičních akcí v oblasti běžných výdajů k zajištění provozuschopnosti vojenské techniky. Rozpočet v resortu obrany pro letošní rok činí 75,5 miliardy korun. Je to částka o 13 % vyšší než v roce 2019, kdy byl rozpočet nižší o necelých devět miliard korun. Na investice půjde téměř čtvrtina letošního rozpočtu, tedy přes osmnáct miliard korun. Obrana plánuje formou smluv završit několik dalších strategických projektů, které mají zásadní význam pro zajišťování obrany ČR a plnění závazků naší země v rámci NATO. Armáda by díky tomu měla do budoucna získat 210 nových pásových bojových vozidel pěchoty, 52 děl ráže NATO a systém řízení palby, malý dopravní letoun, tisíce nových českých ručních zbraní, přes třicet tisíc balistických vest, protiletadlový raketový komplet a další výbavu.

Připravil Michal Voska, foto: archiv autora

Domino

Smlouvu na nákup maskáčového oblečení ECWCS 2010 podepsali v lednu letošního roku náměstek pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic MO Filip Říha a Richard Scharf z dodavatelské společnosti Goldeck Textil GmbH. Rakouská firma zvítězila ve výběrovém řízení a je prověřeným dodavatelem. Díky nově uzavřené rámcové smlouvě může česká armáda nakoupit výstroj až za 398 milionů korun. Za to může od společnosti Goldeck Textil GmbH postupně pro české vojáky získat až 39 276 souprav oblečení se zeleným potiskem určených pro výcvik a nasazení jak v České republice, tak v zahraničí, a také až 3 535 oblečení s piskovým potiskem pro působení v zahraničních operacích v pouštních oblastech.

V rámci orálně historického výzkumného projektu Paměť vojáka – příběhy zahraničních operací připravil Vojenský historický ústav Praha výstavu s názvem „...s vědomím rizika – příběhy českých vojáků v zahraničních operacích 1990–2020“. Jejím cílem bylo ukázat působení českých vojáků v zahraničí za uplynulých 30 let na základě osobních vzpomínek dvanácti vybraných českých novodobých válečných veteránů, kteří jsou na výstavě představeni na osobitých portrétních fotografiích. Výstava vznikla ve spolupráci Vojenského historického ústavu Praha a městské části Praha 3 a připravili ji pracovníci odboru zahraničních aktivit, komunikace a propagace VHÚ Praha. Výstavu je možné vidět až do 26. března 2020 v Galerii pod radnicí v Praze 4 na Havlíčkově náměstí 9/700. Vstup je zdarma.

Ve věku nedožitých 98 let zemřel plukovník ve výslužbě Jan Plovajko, válečný veterán, držitel mnoha vyznamenání, bojovník za svobodu naší země. Jako voják se Jan Plovajko zúčastnil bojů ve druhé světové válce, zapojil se do jednotky československé armády, která v době okupace naší země fašistickým Německem působila v Sovětském svazu. Po výcviku v Buzuluku bojoval na různých místech a postupoval s armádou od Kyjeva přes Duklu až do Prahy. V roce 1948 byl zatčen kvůli protisovětským postojům a byl obviněn z údajné záškodnické činnosti, kontaktu s nepřítelem a vraždy. Všechna obvinění byla později zrušena, ale přesto byl v roce 1950 propuštěn z armády. Plné rehabilitace se dočkal až po roce 1989 a v roce 2010 mu byl udělen Kříž obrany státu ministra obrany ČR a Řád Bílého lva vojenské skupiny III. třídy.

K 1. lednu 2020 vznikla v rámci Ministerstva obrany sekce průmyslové spolupráce. Do funkce náměstka byl na základě výběrového řízení jmenován dosavadní ředitel odboru průmyslové spolupráce Tomáš Kopečný. Hlavními prioritami nově zřízené sekce je rozvoj domácího obranného průmyslu kvůli zvýšení vlastní obranyschopnosti v případě krize, podpora exportu a českých zájmů na zahraničních trzích a rovněž prohlubování partnerství prostřednictvím spolupráce obranných průmyslů.

Vláda České republiky na svém lednovém jednání schválila návrh na působení sil a prostředků resortu obrany v rámci boje proti terorismu v Mali, Nigeru a Čadu, a to v souladu s čl. 43 odst. 3 písm. a) Ústavy ČR. Návrh bude předložen Parlamentu ČR, a pokud dojde k jeho schválení, Česká republika získá mandát na zapojení do operace Barkhane v maximálním počtu 60 osob s platností do 31. prosince 2022. Hlavním záměrem rozšíření operace Barkhane je vytvořit úkolové uskupení evropských zemí pod názvem Takuba, které v regionu nahradí francouzské síly, bude pokračovat v asistenci a poradenství partnerským malijským jednotkám a doprovázet je do bojových operací.

V Obřadní síni v Moravské Třebové se konalo rozloučení s plukovníkem v. v. Emanuele Matouškem, který zemřel ve věku nedožitých 92 roků. (* 15. 11. 1927 + 1. 11. 2019). Svůj pedagogický i vojenský život spojil s vojenským školstvím v Moravské Třebové. Do Vojenské školy Jana Žižky z Trocnova nastoupil na podzim roku 1954. Začal svoji pedagogickou dráhu jako učitel tělesné výchovy. Později, v roce 1959, převzal řízení učební skupiny tělesné výchovy, čímž se stal garantem jak výuky tělesné výchovy, tak i zájmové sportovní činnosti v celé škole.

Do registru dárců kostní dřeně se přihlásili vojáci z 25. protiletadlového raketového pluku ze Strakonice. V nemocnici v Písku po vyplnění zdravotního dotazníku absolvovali odběr malého množství krve určeného k vyšetření transplantačních znaků. V lednu zavítala do píské nemocnice první skupina vojáků, další budou následovat během února a března. V tomto projektu je již zaregistrována celá řada vojáků ze Strakonice a jejich ochotu pomáhat dokládá i skutečnost, že zhruba dvě stovky vojáků jsou pravidelnými dárci krve.

Představujeme příslušníky
aktivní zálohy a jejich profese

Záložníci pod lupou

Petr Kadera, narozen v roce 1986 v Brně, kde i nyní žije

Petr Kadera
se spolubojovníky na výcviku

Narodil se v nemocnici Milosrdných bratří. Tehdy ještě nemohl tušit, že to nebude poslední osudový okamžik v tomto areálu. V sále bývalého hospitálu Konventu Milosrdných bratří odehrál svůj absolventský koncert a během krátkého studia na zdravotnické škole měl v této nemocnici i odborné praxe. Vyrůstal v brněnské městské části Královo Pole, kde bydlí dodnes.

Civilní profese

Po základní škole se dal na brněnskou konzervatoř, kde v roce 2008 absolvoval šestileté studium v oboru hra na hoboj. Na vysokou školu se s potřebou změny ovzduší přesunul do Bratislavy, kde v roce 2011 po absolvování bakalářského studia a úspěšně vykonaném konkurzu nastoupil do orchestru opery Slovenského národního divadla, kde působil osmou sezonu jako hráč na hoboj a anglický roh. Od roku 2006 spolupracuje s VUS Ondráš, kde minulé Vánoce odehrál již dvanáctou sezonu jako host v orchestru lidových nástrojů. Ve volném čase se věnuje sportovní střelbě, crossfitu a otužileckému plavání a cestování.

Vztah k armádě

Jeho vztah k armádě se postupně formoval snad od dětství – už jako malého kluka ho fascinovala vojenská technika. Když s kamarády ze základní školy začali jezdit na „čundry“, používali maskáče a další vybavení z vojenských výprodejů. Začalo ho zajímat, jak ty jednotlivé součástky mají fungovat jako celek. To pak vedlo k tomu, že vstoupil do klubu vojenské historie, který spolupracuje mj. s VHÚ.

Kdy se o AZ dozvěděl

Právě zde poznal kamarády, kteří patřili mezi první členy AZ, i když neabsolvovali klasickou základní vojenskou službu. O AZ tak věděl už v dobách jejího vzniku, tehdy ale bohužel nebylo v jeho časových možnostech nastoupit na dvouměsíční výcvik, ani si nedokázal představit, že by zvládal skloubit studium a účast na vojenských cvičeních.

Motivace pro vstup

V devadesátých letech se jako jeden z mála těšil, že nastoupí na základní vojenskou

službu. Když se dozvěděl, že jeho ročník jako první nebude podléhat plošným odvodům, byl zklamaný. Důležitým impulsem pro vstup do armády bylo zavedení možnosti nastoupit na dobrovolné vojenské cvičení s možností rozdělit si jej na dva třítydenní celky.

Ohlasy okolí

Vojenství a branně-sportovní činnost ho dlouhodobě zajímá a baví, takže to okolí nijak nezaskočilo. V okruhu přátel má docela dost vojáků (jak záložníků, tak profíků) a policistů, se kterými si dnes vzájemně vyměňují zkušenosti. V zaměstnání se setkal s několika zajímavými situacemi. Samotný fakt, že je zaměstnaný na Slovensku, přináší dost papírování navíc (před každým cvičením si musí podat žádost na správu sociálního zabezpečení kvůli odvodům zdravotního a sociálního pojištění). Zajímavé bylo zjištění, že paní personalistka ze Slovenského národního divadla má sestru, která slouží v AČR, což jí pomohlo celou věc lépe pochopit a nejspíš i ulehčit. Když mu ředitel podepisoval žádost o neplacené volno, tak zakroutil hlavou se slovy: „Myslel jsem, že jedeš někam na kšeft, a ty na cvičení... Jakou máš hodnotu – kapitán?“

Pozice v AZ

Mezi první návštěvou na rekrutačním středisku a nástupem na kurz do Vyškova z různých důvodů uplynuly téměř dva roky, situace se vyvíjela a začal nad vstupem do AZ intenzivněji přemýšlet. Stále ale nevěděl, pro jakou jednotku se rozhodnout a kde by ho to opravdu bavilo. Jednotku, kde je nyní zařazen, objevil dlouholetý kamarád a nyní kolega z jednotky Pavel Š. Když mu řekl, kam se rozhodl nastoupit, tak mu to docela zapadalo, jako určitá návaznost na někdejší činnost v humanitární jednotce ČČK Brno-město. Řekl si, že to bude to, co hledá, a co ho i zajímá. Motto 15. ženijního pluku, pod který spadá jednotka, v níž je nyní zařazen, zní: „Sloužíme, abychom pomáhali“. Toto heslo plně vystihuje postoj, s jakým on i jeho spolubojovníci v jednotce přistupují k činnosti v AZ. V červnu 2019 byl zařazen k AZ záchranné roty 153. ženijního praporu na funkci starší záchranář v hodnosti desátníka. Ke konci roku 2019 proběhla

Výcvik AZ

v jednotce reorganizace a byl přeřazen na funkci starší odmořovač, což mu otevírá nové obzory, ale raději by se vrátil k původní funkci záchranáře.

Četnost cvičení

Momentálně má mezi posledním loňským a prvním letošním cvičením rozestup pěti měsíců, což se mu zdá jako docela dlouhá doba. Je ale jasné, že období konce roku s sebou přináší jak dost práce a starostí, tak i (příjemných) rodinných povinností spojených s Vánočními svátky. Chápe tedy delší přestávku mezi cvičeními, která mu jako taková vyhovují v délce jednoho pracovního týdne, taková absence v zaměstnání je únosná. Bylo by ku prospěchu, kdyby u některých zaměstnání (jako například střelecká, zdravotnická nebo topografická příprava) záložníci mohli být více samostatní a moci si je zorganizovat vlastními silami např. o víkendech. Vznikl by tak větší prostor na přípravu po odbornostech.

Ohlasy vojáků z povolání

U některých vojáků z povolání je možné se setkat s údivem ve smyslu: „Co vás na tom baví, a ještě to děláte dobrovolně?“ Většinou se je ale při výcviku snaží kolegové „profíci“ něco naučit a předávat své vlastní zkušenosti. Navíc trend je takový, že mezi členy AZ je stále více bývalých VZP.

Pozice vojáka z povolání

Osobně zná několik lidí, kteří vnímají aktivní zálohu jako přípravu na pozici vojáka z povolání. Navíc minimálně tři kolegové, kteří s ním absolvovali kurz základní přípravy, řady vojáků z povolání již rozšířili. Petr se o to pokoušel už několikrát, ještě před vstupem do AZ. V současné době však není možné se dostat na pozici, o které by měl zájem, takže zatím je spokojen „alespoň“ jako člen aktivní zálohy. Podle jeho názoru je ale jistě dobré, že existuje určitá prostupnost mezi AZ a dráhou vojáka z povolání.

Na základě vyprávění Petra Kadery připravil Michal Voska,
foto: archiv Petra Kadery

Při hře na hoboj

Do roku 2023 získá Armáda ČR
desetitisíce nových spacích pytlů

Sety budou modulární

Armáda modernizuje a k tomu patří samozřejmě i obnova výstroje a výstrojních doplňků. Spací pytel je nezbytným vybavením každého vojáka, nicméně životnost je omezena zejména s ohledem na zateplení, použité materiály, formu skladování atp. Nové spací pytle budou postupně naskladňovány v průběhu tohoto roku s ukončením dodávek v roce 2023. Dodavatelem bude společnost Fenix Protector.

Nové spacáky budou modulární. Sety budou následující: Spací pytel modulárního systému letní 2008 + Obal kompresní na pytel spací letní 2008 a Spací pytel modulárního systému zimní 2008 + Obal kompresní na pytel spací zimní 2008. Celkově bude dodáno 18 700 letních a 22 000 zimních kompletů. Ke každému pak náleží kompresní obal. V extrémních teplotních podmínkách lze vytvořit soupravu spacích pytlů spojením spacího modulárního systému letního a zimního. Pro spojení obou spacích pytlů se postupuje tak, že letní systém vložíme do zimního a oba pytle spojíme k sobě uvázáním pásky nacházející se uvnitř zimního spacáku na poutka umístěná na vnější straně letního spacáku. Pokud jsou spací pytle takto spojeny, používá se k zapínání pouze zdrhovadlo vnějšího spacího pytle.

Pytel spací modulárního systému letní 2008

Pytel je určen k odpočinku pro příslušníky AČR v normálních podmínkách při teplotách do asi + 3,4 °C a jen krátkodobě v extrémně chladných klimatických podmínkách při teplotách do cca -10,0 °C. Pytel spací letní je součástí modulárního systému, spolu se spacím pytle zimním podle aktuálních klimatických podmínek je možné použít oba současně jako soustavu při teplotách do -30,0 °C. Použité tkaniny mají hydrofobní úpravu – odolnost vůči povrchovému smáčení (vodo-odpudivost) min. ISO 5 (stupeň).

- Hmotnost 1,8 kg
- Délka pytle (včetně hlavové části) 2 250 mm
- Šířka pytle (nejširší místo) 850 mm
- Délka dna pytle 325 mm
- Šířka dna pytle 310 mm
- Rozměr obalu na pytel spací letní: délka 450 mm, šířka dna 230 mm

Na obalu jsou tři horizontální kompresní popruhy a dva vertikální kompresní popruhy s regulačními sponami, které umožňují zmenšit objem sbaleného spacího pytle až o jednu třetinu.

Pytel spací modulárního systému zimní 2008

Pytel je určen k odpočinku pro příslušníky AČR v normálních podmínkách při teplotách do asi -6,5 °C a jen krátkodobě v extrémně chladných klimatických podmínkách při teplotách do asi -20,0 °C. Pytel spací zimní je součástí

modulárního systému spolu se spacím pytle letním, podle aktuálních klimatických podmínek je možné použít oba současně jako soustavu při teplotách do -30,0 °C.

- Hmotnost 2,5 kg
- Délka pytle (včetně hlavové části) 2 350 mm
- Šířka pytle (nejširší místo) 900 mm
- Délka dna pytle 340 mm
- Šířka dna pytle 310 mm
- Rozměr obalu na pytel spací zimní: délka 570 mm, šířka dna 300 mm

Na obalu jsou tři horizontální kompresní popruhy a dva vertikální kompresní popruhy s regulačními sponami, které umožňují zmenšit objem sbaleného spacího pytle až o jednu třetinu.

Odolnost vůči vodě

Použité tkaniny a podšívky mají hydrofobní úpravu – odolnost vůči povrchovému smáčení (vodo-odpudivost) min. ISO 5 (stupeň). Tkanina spodní části pytle je navíc opatřena polyuretanovým zátěrem, který klade odpor proti průniku vody v hodnotě min. 35 cm vodního sloupce.

Vzhled a konstrukce

Pytel spací modulárního systému letní 2008 je lichoběžníkového tvaru, který je nejširší v ramenní části, mírně se zužuje směrem ke dnu pytle. Pytel se na levé straně zapíná dvoucestným zdrhovadlem. V hlavové části je všitá moskytiéra. V ramenní části na horním dílu je zhotovená kapsa zapínaná na zdrhovadlo. Uvnitř pytle je v oblasti ramen všitý zateplovací límec. Dno pytle je obdélníkového tvaru a vytváří zvýšený prostor pro chodidla. Podšívka pytle je v dolní části v reflexním oranžovém barevném provedení, horní část podšívky je v barvě khaki. Spodní díl je opatřen dvěma protiskluzovými proužky. Pytel se balí do obalu na pytel spací letní 2008.

Pytel spací modulárního systému zimní 2008 je tvaru mumie zapínaný na zdrhovadlo kryté chlopní a spodní légou. Zdrhovadlo

Název výrobku	rok 2020	rok 2021	rok 2022	rok 2023	Celkem ks
Spací pytel modulárního systému letní 2008	2 200	4 500	5 000	7 000	18 700
Spací pytel modulárního systému zimní 2008	2 250	4 750	6 000	9 000	22 000
Obal na pytel spací letní 2008	2 200	4 500	5 000	7 000	18 700
Obal na pytel spací zimní 2008	2 250	4 750	6 000	9 000	22 000

Obal na spací pytel letní

Obal na spací pytel zimní

Spací pytel modular letní - přední detail

Spací pytel modular letní - zadní detail

Spací pytel modular zimní - přední detail

Spací pytel modular zimní - zadní detail

Spací pytel modular letní detail dna a zipu

je umístěné uprostřed horního dílu pytle. V hlavové části je vytvořen otvor na obličej. V ramenní části na horním dílu je zhotovená kapsa zapínaná na zdrhovadlo. Uvnitř pytle je v oblasti ramen všitý zateplovací límec zapínaný stiskacími knoflíky. Dno pytle je obdélníkového tvaru a vytváří zvýšený prostor pro chodidla. Spodní díl pytle je zhotoven z nepromokavé tkaniny a je opatřen dvěma protiskluzovými proužky. Podšívka pytle je v dolní části v reflexním oranžovém barevném provedení, horní část podšívky je v barvě kha-ki. Pytel se balí do Obalu na pytel spací zimní 2008. Oba typy spacích pytlů jsou sendvičové konstrukce, zateplovací materiály pytle tvoří tepelná izolace, tj. syntetické rouno a netkaná textilie s hliníkem.

Inovátor Franky Zapata se v roli „létajícího vojáka“ veřejně představil během loňských oslav dobytí Bastily.

Armády (opět) zkoušejí „jetpacky“

Když se vloni 14. července, v den 230. výročí dobytí Bastily, konala na pařížské třídě Champs-Élysées tradiční vojenská přehlídka, jednou z představených inovací se stala létající platforma schopná unést jednotlivého vojáka. I když v žádném případě nejde o novou koncepci – např. ve Spojených státech experimenty s takovými zařízeními probíhaly od 50. do 80. let minulého století – v posledních dekádách zájem o vývoj tohoto druhu techniky ze strany armádních představitelů znatelně poklesl. Nyní se ale objevují informace, že nejen Francie, ale i ozbrojené síly Velké Británie testují svůj „jetpack“, což by mohlo znamenat

přinejmenším částečné obnovení zájmu o futuristické pojetí „létajícího vojáka“.

Pokud v současnosti totiž slyšíme slovo „letec“, naprostá většina lidí si představí pilota letounu s pevným křídlem nebo vrtulníku. Ovšem už během 50. let začaly v USA vznikat konstrukce jako VZ-1 Pawnee či HZ-1 Aerocycle, tedy létající aparáty těžší než vzduch, využívající k pohybu kombinaci spalovacích motorů a rotorů, schopné transportovat jen jednu osobu – samotného letce. Řízení se měli zhostit běžní vojáci, kteří prošli pouze krátkým základním školením, jak ovládat zmíněný stroj,

nikoli zdoluhavě a nákladně cvičení piloti. Mimo to americká armáda v rámci iniciativy SRLD (Small Rocket Lift Device) zkoumala i jiné, byť obdobné druhy osobních dopravních prostředků. Jak již z názvu vyplývá, o jejich pohon se měl starat tryskový princip. Nejslibnějším a skutečně funkčním prostředkem tohoto typu se stal na počátku 60. let zkoušený Rocket Belt od společnosti Bell Aerosystems. Jednalo se vlastně o zásobník paliva (obsahující tři tlakové láhve – dvě na peroxid vodíku a jednu na stlačený dusík), raketový motor, pár pohyblivých trysek propojených s ovládacími prvky a nakonec postroj, jímž

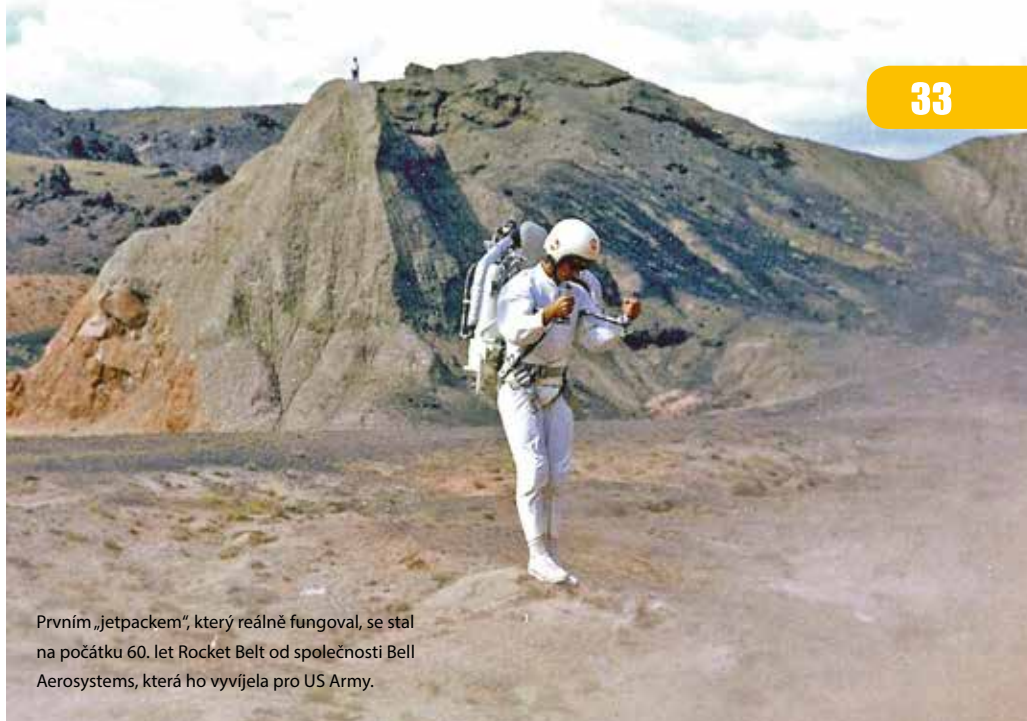
se dal přístroj připnout na lidské tělo. Komplet umožňoval jednotlivci let po dobu 20 sekund, a to rychlostí 11–16 km/h. Takovéto nízké hodnoty byly pro US Army rozčarováním, neboť představovaly zásadní překážku pro praktické využití. Vojsko tedy ukončilo financování celého projektu a jediným výsledkem prací na Rocket Beltu tak byla série různých ukázek pro armádní činitele i veřejnost (mj. účast na zahajovacím ceremoniálu letních olympijských her v Los Angeles, konaném 28. července 1984) a také role ve filmu Thunderball o agentovi 007 z roku 1965.

Z dnešního pohledu by se dalo říci, že teorie předběhla tehdejší technické možnosti a teprve v posledních letech jsou k dispozici prostředky potřebné k sestrojení použitelných přístrojů. Jedním z nich je vynález Flyboard Air francouzského podnikatele Frankyho Zapaty. Jeho úvodní práce se zaměřila na poněkud jednodušší zařízení Flyboard sloužící výlučně k rekreační zábavě. To bylo zkonstruováno v roce 2012 a jedná se o jakousi platformu pro jednu osobu, která na ní stojí a nechává se proudem vody stříkajícím z dvojice trysek vynášet do několikametrové výšky nad vodní hladinu. Stabilizace je zajištěna uživatelem, nakláněním jeho těla a paží do stran, podobně jako např. na skate- či snowboardu. Flyboard není samostatný, o pumpování vody do trysek se stará motor člunu či vodního skútru, k němuž je létající aparát připojen dlouhou hadicí.

Oproti Flyboardu je 20kilogramový Flyboard Air, vyrobený z uhlíkových vláken, již plně autonomní, s vlastní pohonnou soustavou. Ta sestává z kvarteta miniaturních spalovacích turbín (každá dávající okolo 186 kW, dohromady tedy 744 kW, což stačí pro vyvinutí nejvyšší rychlosti až 170 km/h), ručního ovladače a nádrže na palivo (v podobě petroleje Jet A-1) nesené na zádech letce. Nádrž s pohonnými hmotami, umožňující maximálně desetiminutový let, lze v případě hrozícího nebezpečí během vteřiny odhodit, neboť k jejímu upevnění slouží popruhy s rychloupínacím zámkem. Zatímco k ustálení Flyboardu ve vzduchu slouží výhradně šikovnost a dobrá motorika uživatele, u Flyboard Air je tato činnost do určité míry delegována na počítačový systém. Ten předává své povely do dvojice stabilizačních elektrických dmychadel JP Hobby o průměru 70 mm, napájených lithiim-polymerovým akumulátorem, a podle potřeby samostatně zvyšuje nebo snižuje jejich výkon.

Řídicí prvky se nacházejí na ovladači, který letec drží v ruce. Stiskem tlačítka se přidává plyn, náklonem ovladače (jenž obsahuje gyroskop) se zatáčí a změnou sklonu těla dopředu, dozadu, doleva a doprava se Flyboard Air pohybuje daným směrem. Že tento princip i celé létající zařízení funguje nadmíru spolehlivě, dokázal Franky Zapata už v dubnu 2016, kdy se mu podařil zápis do Guinessovy knihy rekordů poté, co bez zastávky ulétl vzdálenost 2 252 m.

Jak již zaznělo v úvodu, do povědomí široké veřejnosti se „létající voják“ zapsal svým

Prvním „jetpackem“, který reálně fungoval, se stal na počátku 60. let Rocket Belt od společnosti Bell Aerosystems, která ho vyvíjela pro US Army.

Flyboard je rekreační pomůcka, díky níž dokáže člověk levitovat několik metrů nad vodní hladinou. O pohon vodometů se stará motor doprovodného člunu nebo vodního skútru.

vystoupením na červencovém vojenském defilé. Během něj se francouzská ministryně obrany Florence Parlyová nechala slyšet, že její úřad přidělil grant ve výši 1,3 mil. eur Zapatovi a jeho firmě, neboť uvažuje o militarizaci typu Flyboard Air. Jednou z možností, která se přímo nabízí, je uzpůsobení tohoto prostředku pro výsadkové operace na pobřeží, kdy s jeho pomocí lze do 10 minut dopravit na invazní pláži vojáky z plavidel vzdálených 10–20 km.

Že to už nemusí být pouhá fikce, ostatně provedl sám inovátor Zapata, když se rozhodl překonat na svém vynálezu Lamanšský průliv. První pokus se konal 25. července 2019, avšak selhal. Letci se zhruba v půli cesty nepodařilo přistát na doprovodném plavidle, kde měl vyměnit prázdnou palivovou nádrž za plnou, a skončil ve vlnách. Repríza experimentu se odehrála o pár dní později – 4. srpna – a tentokrát již skončila úspěchem. Franky Zapata odstartoval v 6:17 hod. místního času ze San-gatte u Calais ve Francii a o 22 minut později, po zdárném mezipřistání uprostřed Kanálu, dosedl na 35,4 km vzdálené pláži u anglické

vesnice St. Margaret's at Cliffe poblíž Doveru. Deklarovaný výsledek je vskutku působivý, pokud uvážíme, že se ho podařilo dosáhnout jen pár let po návrhu celého vzdušného transportního systému.

Kromě „země galského kohouta“ projevila o podobný vynález zájem také Velká Británie. Zde se propagátorem individuálního létání ve stylu komiksového Iron Mana stal Richard Browning, jenž v roce 2017 založil společnost Gravity Industries. Tento bývalý příslušník Královské námořní pěchoty a stávající obchodník už koncem roku 2016 sestrojil zkušební létající oblek Daedalus (česky Daidalos – otec bájněho Ikara) disponující šesti malých proudových motorů. V současné době již existuje druhá, vylepšená varianta obleku označovaná jako Gravity Jet Suit, a to v pětimotorové konfiguraci – po dvou pohonných jednotkách na každé ruce a jedné rozměrnější na zádech. Společně dosahují výkonu 783 kW a tahu o síle 1,4 kN. Stejně jako Zapatův Flyboard Air spaluje Browningův Gravity Jet Suit kerosin Jet A-1 a nesená zásoba mu postačí na osm minut letu rychlostí přes 60 km/h.

Že vývoj zmíněného „jetpacku“ pozorně sleduje přinejmenším část britských ozbrojených složek, dobře dokládá skutečnost, že letos v lednu byl Richard Browning se svým týmem spolupracovníků pozván do výcvikového střediska Commandos v Lymingtonu v hrabství Devon, aby zde demonstroval jeho schopnosti. Další příležitost prokázat aplikovatelnost zařízení Gravity Jet Suit pro vojenské účely se naskytla 30. července 2019, kdy během plavby Solentskou úžinou (tedy průlivem, který odděluje ostrov Wight od Anglie) hlídkové plavidlo HMS Dasher třídy Archer/P2000, za asistence člunů kategorie RHIB, sloužilo Browningovi jakožto startovací a přistávací platforma. Při nízkém letu nad vodní hladinou prováděl různé manévry a testoval možnosti svého obleku.

Ze zveřejněných informací by se mohlo zdát, že se již brzy mohou nad bojišti prohánět „létající vojáci“. Realita je však poněkud jiná, a než (a pokud vůbec) k tomu v blízké budoucnosti dojde, bude třeba vyřešit řadu

Detailní pohled na Browningův Gravity Jet Suit

Vlastní „jetpack“ vyvíjí i britský vynálezce Richard Browning, který zvolil poněkud jiný postup než Zapata. Proudové motory si připevňuje na ruce a jeden nese na zádech.

podstatných nedostatků všech už existujících či teprve chystaných „jetpacků“. Vytrvalost ve vzduchu, nosnost, akustická stopa a bezpečnost – to jsou jen některé z problematických bodů konceptu. Člověk používající takovýto způsob dopravy dokáže letět jen několik málo

minut, což je způsobeno vysokou spotřebou paliva proudových motorů a velmi omezeným množstvím pohonných hmot, které má k dispozici. Čili jde de facto o „jednosměrný“ transport – něco jako padák. Moderní „jetpacky“ unesou jen něco přes 100 kg, někdy ani to ne. Představa, že tedy dokážou ze země uzvednout plně vyzbrojeného a vyzbrojeného vojáka, s dostatečným množstvím zásob a munice pro alespoň omezenou bojovou činnost, je prozatím iluzorní. Pracující spalovací turbíny vydávají velmi hlasitý zvuk, s nímž se jak Zapata, tak Browning vyrovnávají použitím chráničů sluchu a přilby. Tento hluk ale nelze odstínit před pozorovateli ze země, takže v žádném případě nejde o skrytý způsob přepravy. A nakonec, jak se říká, bezpečnost především. Ani jeden z obou vynálezců nepoužívá pro případ nouze padák. Je to celkem pochopitelné – už zaznělo, že nosnost těchto vzdušných prostředků je značně omezená a navíc létají výhradně ve výšce několika metrů, převážně nad vodou. Přitom ale mají mít Flyboard Air i Gravity Jet Suit údajně dostup až několika stovek metrů. Pokud by se někdo vydal do takové výšky na aparátu předurčeném pro vojenské operace, bez adekvátní možnosti záchrany, vrátil by se vlastně do doby aviatických pionýrů, kdy každý let znamenal reálnou možnost smrti. Proto je nasnadě, že ač se technologie „jetpacků“ ubírá správným směrem, čeká ji ještě poměrně dlouhá evoluce.

Text: Dušan Rovenský,

foto: Zapata, Gravity Industries, UK MoD/Crown Copyright

Všech pět pohonných jednotek Gravity Jet Suitu má kombinovaný výkon 783 kW a tah o síle 1,4 kN.

Koncem července 2019 Richard Browning vyzkoušel svůj létající aparát ve spolupráci s plavidly britského Královského námořnictva.

SAVO

Pavouk a Vulkán společně proti tankům

Již od roku 2014, kdy se Rusko začalo angažovat ve válce na východě Ukrajiny, posilují Spojené státy svou vojenskou přítomnost v Evropě. Ještě na přelomu let 1989–1990, kdy padla železná opona, měla totiž US Army ve Spolkové republice Německo přibližně 213 000 vojáků. Po rozpadu komunistického bloku ale začala rychlá redukce amerických vojsk na starém kontinentě. Zřejmě největších škrtů se dočkaly útvary tankové a mechanizované, jejichž provoz byl nejnákladnější a u nichž se nepředpokládalo budoucí využití v rámci různých mírových misí. Posledními „těžkými“ svazky US Army v Evropě se staly 170. brigádní bojové uskupení s domovskou posádkou v Baumholderu, jež bylo rozpuštěno v říjnu 2012, a 172. brigádní bojové uskupení umístěné v Grafenwöhr, zrušené v květnu 2013. O jak zásadní chybu se jednalo, se ukázalo záhy, a Pentagon byl už v lednu 2017 okolnostmi donucen vyslat do Polska, Maďarska, Rumunska a Bulharska jedno obrněné brigádní bojové uskupení, byť jen na rotační bázi. Každopádně jeho asi 80 tanků M1A2 Abrams a 120 BVP M2A3 Bradley rozdělených v rámci čtyř zemí by v případě konfliktu na východním křídle Severoatlantické aliance nemohlo konkurovat ruské válečné mašinérii. Ta totiž v sestavě svého Západního vojenského okruhu disponuje dvěma divizemi a sedmi brigádami tankového či motostřeleckého typu. Jednou z možností, jak poměr sil alespoň částečně vyrovnat, je omezit mobilitu „těžkých“ formací případného protivníka. Toho lze dosáhnout několika způsoby, ale mezi nejjednodušší a nejrychlejší patří zaminování terénu. Americké pozemní jednotky v současnosti používají systém M7 Spider NCM (Network

Command Munition) pro řízenou iniciaci protipěchotních min a komplet dálkového minování Volcano. Oba mají své klady i zápory, ovšem v roce 2018 začaly zkoušky skloubení těchto dvou zařízení v jeden celek, čímž by se měla jejich negativa úspěšně korigovat. Zásadní nevýhodou jakéhokoli minování je totiž fakt, že miny je třeba nejprve položit a poté doufat, že směr postupu protivníka ho přivede právě do prostoru, kde jsou rozmístěné tyto výbušné nástrahy. Přínosem projektu SAVO (Standoff Activated Volcano Obstacle) tak má být možnost pomocí dálkové ovládací stanice (fungující na vzdálenost maximálně 500 m) položit minové pole až v případě, pokud se skutečně k oblasti přiblíží nepřátelská obrněná technika. SAVO v sobě proto kombinuje upravená vícenásobná odpalovací zařízení MCU (Munition Control Unit) systému M7 Spider s minovými kazetami M87A1 kompletu Volcano. Zatímco standardní MCU může být nabit šestí protipěchotními výbušnými elementy M8 (detailně jsme se Spideru věnovali v ATM 11/2015), upgradovaná varianta z programu SAVO dokáže místo nich pojmout čtyři minové kazety M87A1. V jednotlivé kazetě M87A1 je umístěno šest protitankových min Volcano (čtveřice kazet nabitých v jednom odpalovacím zařízení má tudíž dohromady 24 min), které jsou po inicializaci ze svého obalu vymrštnuty na vzdálenost 25–60 m a po dopadu na zem u nich dochází za 2,5 minuty k odjištění. Kvůli snížení možnosti usmrcení nezáčastněných osob jsou miny vybaveny autodestrukčním mechanismem, který lze nastavit na čtyři hodiny, dva dny nebo 15 dní. Miny Volcano jsou mírně upravené typy BLU-91/B a BLU-92/B použité např. v leteckých

Nabíjení cvičných minových kazet M88 do odpalovacího zařízení MCU systému M7 Spider, upraveného v rámci programu SAVO

Okamžik dálkového odpálení čtveřice kazet M88, obsahujících celkem 24 min

kazetových pumách GATOR či v systému MOPMS. Hlavním rozdílem jsou odpružené kovové stabilizátory omezující možnost převrácení miny a špatnou orientaci po dopadu na zem. Protitanková verze (existuje také protipěchotní, ovšem ta tvoří součást starších minových kazet M87, s jejichž použitím se u kompletu SAVO nepočítá) je válcovitého tvaru, o výšce 60 mm, průměru 120 mm a hmotnosti 1,8 kg. Obsahuje 585 g RDX (tj. hexogenu) a kumulativní vložku probíjející 70 mm válcovaného homogenního pancíře. Indukční zapalovač přivádí nálož k explozi poté, co zaregistruje změnu magnetického pole (při přejezdu vozidla) nad minou. Podle současných plánů by měl být systém SAVO zařazen do výzbroje vybraných útvarů US Army v roce 2022.

Text: Dušan Rovenský, foto: US DoD

Typ XSV 17 při plavbě maximální rychlostí. Tyto čluny jsou nabízeny zájemcům zejména jakožto stíhací a hlídkové prostředky schopné činnosti i za extrémně špatného počasí.

„Nepotopitelné“ čluny pro speciální síly

Historicky první rychlé čluny se začaly objevovat počátkem 20. století poté, co se podařilo úspěšně vyřešit peripetie při konstrukci spalovacích motorů. Zprvu šlo především o soukromá sportovní plavidla, později jejich přínos pochopily také admirality většiny námořních mocností.

Za první světové války se vyznamenaly především britské a italské torpédové čluny, v globálním konfliktu v letech 1939–1945 se k nim přidaly i jejich německé, americké a sovětské protějšky. Japonsko využilo rychlé čluny zejména jako sebevražedné prostředky, neboť byly levné a k jejich ovládání nebylo třeba dlouhého a náročného výcviku.

Mimo své základní funkce – rychlých úderných akcí – plnily mnohdy také jiné úkoly, jako např. dopravu menších skupin námořních pěšáků či příslušníků speciálních jednotek k cílům na pobřeží a jejich následnou palebnou podporu, záchranu sestřelených letců apod.

Jejich předností byla hlavně univerzálnost, což vedlo k tomu, že našly uplatnění také v řadě námořnictev pro druhé světové válce. Jejich vlastnictví je často doménou chudších a menších zemí, popřípadě států s limitovaným přístupem k širému moři, neboť ty si buď nemohou dovolit, nebo nemají upotřebení pro velké válečné lodě. Své místo si ale našly také ve flotách velmocí, jakými jsou USA, Rusko či Čína, kde tvoří výzbroj útvarů zvláštního určení.

Právě pro tyto aplikace nabízí své produkty irská společnost Safehaven Marine Ltd., založená v roce 1996, jež do současné doby postavila na 138 plavidel dodaných do 27 zemí.

Firma si získala značné renomé při výrobě vysoce odolných rychlých člunů a katamaránů (mj. i pro polské námořnictvo), čehož se snaží využít a ve svém portfoliu má hned několik „nepotopitelných“ lodí pro vojenské a bezpečnostní účely. Slovo „nepotopitelných“ je samozřejmě použito s nadsázkou, ovšem pokud uvážíme, že dokážou překonávat rozbouřenou vodní hladinu stupně 8 na Douglasově škále (tj. když se tvoří vlny o výšce 9–14 metrů), jde u malých plavidel o úctyhodný výkon. Základním vojenským typem je Barracuda, zatímco pro úkoly pobřežní stráže nabízí Safehaven Marine hned dva čluny, a to menší

XSV 17 a větší XSV 20. Typ Barracuda existuje buď v modifikaci pro plavbu na širém moři, nebo pro působení na říčních tocích. Zatímco námořní varianta se vyznačuje celkovou délkou 13,7 m, šířkou 4,2 m a výškou trupu 2,19 m (ponor má hodnotu 1,15 m při instalaci pohonu s lodními šrouby, v případě použití vodometů je to jen 0,75 m), říční verze se primárně liší některými rozměry (délka 11 m, šířka 3,95 m). Maximální hmotnost plavidla může dosahovat až 14 500 kg, ale závisí na konkrétní konfiguraci. Palivová nádrž pojme 1 400 l pohonných hmot a slouží k zásobování páru elektronicky řízených vznětových motorů o maximálním výkonu 485 kW. Pokud pohonná soustava zahrnuje vodometry MJP Ultra Jet 340, lze plout nejvyšší rychlostí 45 uzlů (tedy přes 80 km/h). Člun pojme až 16 členů posádky a přepravovaného výsadku.

Jelikož se v případě typu Barracuda jedná o vojenské plavidlo, nelze opomenout výzbroj. Ta je značně variabilní a za normální situace zůstává skryta v podpalubí, pod rozměrným vodotěsným přiklopem, což napomáhá ke snížení radiolokační odrazné plochy plavidla a zlepšení jeho nautických schopností. Pokud ji posádka potřebuje, může ji jednoduše samočinně vysunout. Alternativou k dálkově ovládané zbraňové stanici s kulometem ráže 7,62/12,7 mm je manuálně vysouvatelý kulomet, lafetovaný na motorizovaném oběžném kruhu CS5200 z nabídky firmy Control Solutions. Toto řešení je dostačující, zejména pokud se nepočítá s pravidelnou plavbou na otevřeném moři či možné hrozby nejsou natolik akutní, aby bylo třeba umisťovat výzbroj na poměrně drahý plně stabilizovaný střelecký modul. Jinou výhodou, kromě nižší ceny této možnosti, představuje kapacita kabiny rozšířená z běžných osmi míst posádky ještě o stejně velký prostor pro výsadek (všechny osoby přitom sedí na odpružených sedáčkách značky Shoxs, absorbujících nárazy a vibrace). Hlavní zbraň může doplňovat i dvojice univerzálních stojanů pro ručně ovládané kulometry, které kryjí zadní polosféru. Automatickou výzbroj lze nahradit také neletálními prostředky, jako např. sonickým „dělem“ HyperSpike HS-18 nebo proudnicí Unifire Force 50.

Barracuda v námořní verzi (tj. SV 13), která dokáže odolávat vlnám vysokým 9–14 m.

Strukturální design člunu Barracuda je založen na trupu a palubní nástavbě z vláknového kompozitu FRP (Fibre-Reinforced Plastic) a uhlíkových vláken. Tyto materiály společně se speciálním tvarem zaručují nízkou zjištělost nepřátelskými radary, také vysokou pevnost a přitom i malou hmotnost. Volitelně lze kabinu plavidla osadit přídatnými balistickými panely z kevlaru a neprůstřelnými skly, což zaručuje odolnost úrovně BR6 (tj. proti nábojům 7,62 × 51 mm NATO vypáleným ze vzdálenosti 10±5 m) dle evropské normy EN 1063. Kormidelník s navigátorem disponují plně digitalizovanými pracovišti, a to včetně dotykových displejů, jimiž se ovládá pohyb lodě a funkce pozorovacího systému tvořeného kombinací termovizní/infravení kamery. Plavidla XSV 17 a XSV 20 jsou nabízena zejména jakožto stíhací a hlídkové čluny zajišťující bezpečnost v okolí přístavů a různých klíčových prvků infrastruktury, a to i v počasí, kdy by jiné lodě obdobných rozměrů nemohly svou činnost vykonávat. Další možností pro jejich využití jsou rychlé, skryté výsadky speciálních jednotek poblíž jejich zájmových prostorů. Oproti typu Barracuda mají XSV 17 a XSV 20 vyšší maximální rychlost,

která může přesahovat 60 uzlů (asi 110 km/h) a větší rozměry i hmotnost. XSV 17 je člun dlouhý 17,8 m, široký 4 m, s ponorem 0,85 m a hmotností 15 900 kg. Objem jeho palivových nádrží se pohybuje mezi 2 000–4 000 l (dle požadavků zákazníka), což v kombinaci s dvojicí dieselů Caterpillar C12.9 o výkonu po 735 kW umožňuje dojezd v rozmezí 350–700 námořních mil. Prostorná kabina tohoto plavidla pojme 9–10 osob, dalších šest lidí může sedět v podpalubí. Větší XSV 20 (někdy se též uvádí XSV 22) má délku 23 m, šířku 5,4 m, ponor 0,85 m a plně naložený váží 29 000 kg. O jeho pohon se stará pár vznětových motorů MAN V12-1550 (každý o výkonu 1 140 kW) propojený s 4 000litrovou palivovou nádrží, což postačuje pro plavbu na vzdálenost přes 400 námořních mil cestovní rychlostí 40 uzlů. Posádku XSV 20 tvoří 12 osob. Na rozdíl od předchozích produktů firmy Safehaven Marine ale využívá unikátního konstrukčního řešení v podobě kombinace katamaránu a běžného trupu ve tvaru písmene „V“, což značí, že tento hybrid má výhody jak dvoutrupého, tak jednotrupého plavidla.

Text: Dušan Rovenský, foto: Safehaven Marine

Série snímků ze zkoušky nautických schopností plavidla Barracuda v říční variantě (též označovaného SV 11). Člun se dokáže otočit okolo své podélné osy, aniž by to mělo jakýkoli vliv na možnost další plavby.

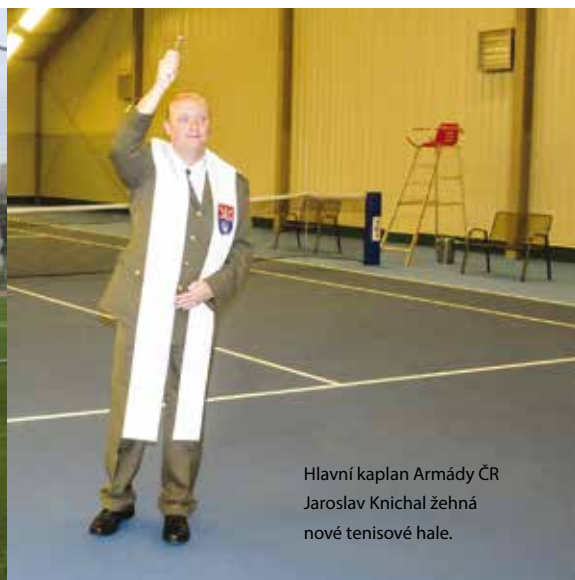
Čluny řady Barracuda je na přídí možné osadit vysouvací dálkově ovládanou zbraňovou stanicí.

Příslušníci resortu mohou využívat nově opravený sportovní areál v pražské Ruzyni

Pro milovníky sportu

Zbrusu novou sportovní halu určenou pro tenis mohou od začátku letošního roku využívat vojáci, občanští zaměstnanci resortu obrany i jejich rodinní příslušníci ve vojenském areálu v Praze na Ruzyni. Výstavba nové haly byla součástí rozsáhlého projektu obnovy celého rozlehlého sportovního areálu včetně rekonstrukce druhé, starší víceúčelové sportovní haly a venkovního stadionu s hřištěm a běžeckými drahami.

Hlavní kaplan Armády ČR Jaroslav Knichal žehná nově tenisové hale.

Rekonstrukce se začala připravovat v roce 2016, stavební práce zahájili dělníci v září 2018. V současnosti už je celé dílo hotové, kolaudace proběhla v závěru loňského roku. Za vybudování nové haly a modernizaci dalších objektů ve sportovním areálu zaplatil resort obrany 88 milionů korun. „Původní rozpočet, se kterým byla vypisována veřejná soutěž, byl 96 milionů korun, takže se podařilo předpokládané náklady ještě o osm milionů snížit,“ sdělil při slavnostním otevření ředitel Agentury služeb Ministerstva obrany ČR Radovan Neužil.

Tenisová hala je vybudována kompletně od základů. Milovníci tohoto sportu mohou v hale využít tři tenisové kurty, šatny, sociální zařízení, menší společenskou místnost a další potřebné zázemí. Druhá víceúčelová sportovní hala v sousedství pochází z roku 1987 a nyní prošla rekonstrukcí. Stavební firma provedla výměnu střechy, elektrorozvodů a instalovala nové podlahy v tělocvičnách. Další místo, které prošlo modernizací, byl „retro“ škvárový běžecký ovál a dva venkovní antukové kurty na tenis a jeden na volejbal. Běžecké dráhy i hřiště na míčové hry mají nový povrch, na okraji

vnikla nová venkovní posilovna – tzv. workoutové hřiště pro cvičení pod širým nebem, které u nás v posledních letech získává stále větší oblibu.

„Sportoviště slouží vojákům, občanským zaměstnancům a jejich rodinným příslušníkům. Jsou otevřena každý den od pondělí do pátku od 7:30 do 21 hodin, o víkendu od 8:00 do 19:00 hodin. Venkovní sportovní plochy mohou zájemci využívat bez časového omezení, vysvětlil Jiří Špička, vedoucí skupiny tělovýchovy oddělení tělovýchovy a přímé podpory MO odboru služeb Agentury služeb.

Nově postavená venkovní posilovna na workout cvičení ve sportovním areálu Ruzyně

Tenis, míčové hry i posilovna

Nově postavená hala slouží milovníkům tenisu, ve druhé opravené hale si mohou návštěvníci zahrát volejbal, florbal, futsal i další míčové sporty. Stejně tak je možnost využít posilovnu, běžecké pásy nebo si odpočinout v sauně. V letním období příznivci sportu určitě přivítají možnost zatrénovat si na venkovním oválu, kde jsou moderně upravené běžecké dráhy, různé typy hřišť na malou kopanou, nohejbal, volejbal a jiné míčové sporty. Nově je i vybudovaná posilovna pro cvičení pod širým nebem.

O sportovní areál v Ruzyni byl vždy velký zájem, což platilo i během rekonstrukce. Dá se předpokládat, že po modernizaci sportoviště bude zájemců ještě více. „V posledních letech se u nás návštěvnost pohybuje mezi 35 až 45 tisíci návštěvníků ročně. Některé části haly byly v provozu i při probíhající rekonstrukci nebo byly úseky uzavřené jen na co nejkratší nutnou dobu. Snažili jsme se, aby probíhající práce co nejméně omezovaly provoz haly pro zájemce o sportování,“ upřesnil pro A report Jiří Špička.

Slavnostní otevření sportovní haly proběhlo začátkem ledna letošního roku, kterého se zúčastnili ředitel SRS MO generálmajor Ivo Střecha, ředitel sekce KIS brigádní generál František Ridzák, ředitel Agentury služeb Radovan Neužil, ředitel ASC Dukla plukovník Jaroslav Prišćák, náčelník VO FTVS UK plukovník gšt. Lubomír Přívětivý, vedoucí OdTV SRS MO plukovník Miroslav Jebavý, zástupci AHNM Roman Mistoler a Vladimír Horák i další hosté. „Nově upravený areál s novou výbavou určitě výrazně zlepší přípravu lidí, kteří slouží v posádce. Dobrá tělesná kondice je důležitou součástí přípravy vojáka a je třeba o ni pečovat. Sportovní areál nabízí možnosti, jak si vojáci mohou fyzickou zdatnost zlepšit a zdokonalovat,“ zdůraznil při slavnostním otevření sportovního areálu v Ruzyni plukovník Miroslav Jebavý.

Text a foto: Libor Želinský

Ředitel Agentury služeb Praha organizuje výběr kandidátů na obsazení služebních míst

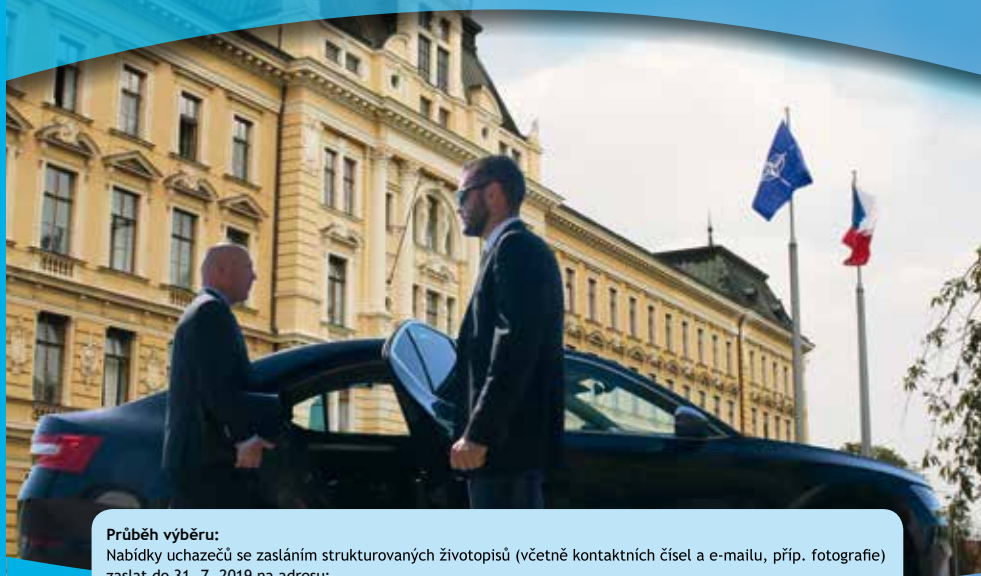
na pozice — řidič, starší řidič, výkonný poddůstojník
a dále — starší skladník, starší strojník, mladší kuchař, kuchař

Co nabízíme:

- prestižní služební zařazení v hodnostech poddůstojnického sboru;
- zvyšování odborných a profesních znalostí;
- prostor pro kariérní růst a sebevzdělání;
- odborné a kariérové kurzy;
- služební cesty po ČR i do zahraničí;
- odpovídající zázemí;
- vozový park vybavený nejnovějšími modely silničních motorových vozidel.

Co požadujeme:

- VZP s minimálně 2 roky praxe u útvaru, praxe v řízení vozidel výhodou;
- řidičský průkaz skupiny min. B, ORVOS jakékoliv skupiny výhodou;
- profesionální vystupování na veřejnosti;
- psychickou odolnost;
- časovou flexibilitu;
- chuť učit se novým věcem;
- základní znalost práce na PC;
- základní znalost alespoň jednoho cizího jazyka výhodou;
- bezpečnostní prověrka min. „V“.

Průběh výběru:

Nabídky uchazečů se zasláním strukturovaných životopisů (včetně kontaktních čísel a e-mailu, příp. fotografie) zaslat do 31. 7. 2019 na adresu:

Personalistka Eva Kopecká, Vojenské zařízení 5810 (Agentura služeb), Generála Píky 1, 161 05 Praha 6
Kopecká Eva — VZ 5810 — ŠIS AČR, kopeckae@army.cz, tel.: 216 974, 725 920 818

- Uchazeči budou vyzkoušeni o výsledcích prvotního výběru na základě posouzení zaslaných životopisů
- Druhá část výběru proběhne na VZ 5810 Praha po předchozí domluvě
- Další podrobnosti budou uchazečům sděleny individuálně, popř. telefonicky

Blíže informace pracovník štabu VZ 5810 Praha: nrtm. Jakub Kulštejn — 702 003 741, Kulštejn Jakub — ŠIS AČR
Služební místa nepodléhají výběru osob dle směrnice NGŠ AČR č. 430-1/2015-2230 ze dne 30. 6. 2015

Strakoničtí vojáci chystají dálkový pochod, který připomene oběti druhé světové války

Military Death March

Pochod organizují příslušníci 252. protiletadlového raketového oddílu ze Strakonice. Chtějí jím připomenout hrůzné věci, které se děly během druhé světové války, konkrétně pochody smrti. „Dálkový pochod Military Death March je věnován památce obětí pochodu smrti, který vyšel v lednu 1945 z koncentračního tábora Grünberg a skončil v květnu ve Volarech na Šumavě. Právě na hřbitově ve Volarech je pochováno 95 žen a dívek, jež pochod nepřežily,” vysvětlují organizátoři akce kapitán Lukáš Perný a nadrotmistr Jaroslav Nábělek.

Účastníci pochodu si mohou vybrat z několika variant tras – od krátké trasy, symbolicky věnované památce obětí, až po náročné túry

Dálkový pochod je oblíbený také u civilistů.

Zjistíte, co ve vás je, a navíc přispějete na dobrou věc! Strakoničtí vojáci zvou na dálkový pochod Military Death March, který odstartuje v pátek 17. dubna v autokempu Vodník ve Vimperku. Zájemci se ale musí předem zaregistrovat – nejpozději do 1. března.

vedoucí přes nejvyšší vrcholy Šumavy. Pochod se v mnohém liší od běžných dálkových pochodů. Zvláštností je například start v noci, pochod bez mapy nebo volba vlastní trasy u některých kategorií.

Pamětní medaile

Jako vzpomínku na dálkový pochod, který se uskuteční již posedmé, obdrží lidé pamětní medaile a účastnický list. „V letošním roce necháme vše při starém a umožníme účastníkům získat ocenění, které jim chybí ve sbírce. Volit mohou mezi třemi samostatnými trasami 12, 30 a cca 75 kilometrů a dále mezi třemi kombinovanými trasami 42, cca 87 a cca 105 kilometrů. Vybrat si mohou i nejdělsí variantu,

kteřá měří přes 117 kilometrů,” uvádějí kapitán Perný s nadrotmistrem Nábělkem.

Organizátoři financují ze startovního řadu projektů. Každoročně přispívají na obnovu hřbitova ve Volarech, kde jsou pochovány oběti pochodu smrti z roku 1945. Společně s obecně prospěšnou společností KreBul se jim podařilo zřídit knihovnu věnující se tématu holocaustu, koncentračních táborů a pochodů smrti. Vznikla také informační brožura do kapsy, která byla rozdávána účastníkům pochodu.

Myslí i na charitu

Od roku 2014, kdy se pochod konal poprvé, pomohli vojáci také několika dětským domovům. Stále ovšem přicházejí i s dalšími, novými projekty. „Z loňského ročníku jsme přispěli částkou 10 000 Kč do Vojenského fondu solidarity a 10 000 Kč na Nadaci policistů a hasičů. Chceme myslet jak na obnovu historických míst, tak i na současnost,” doplňují organizátoři kapitán Perný a nadrotmistr Nábělek. Dálkový pochod Military Death March si během své šestileté existence získal velkou oblibu. Na start prvního ročníku v roce 2014 se postavilo 240 lidí. Vloni se pochodu zúčastnilo již 1 500 nadšenců – nejen z řad vojáků a aktivních záložníků, ale i policistů, hasičů a zástupců dalších bezpečnostních složek. Pro letošní rok je stanovena maximální kapacita 2 000 účastníků. Více informací o pochodu, včetně jednotlivých tras a způsobu přihlášení, lze nalézt na webových stránkách www.militarydeathmarch.com nebo facebooku MILITARY DEATH MARCH.

Text a foto: kpt. Jana Samcová

Pochod je vhodný i pro rodiny s dětmi.

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete čtyři rozdíly na fotografii nové generace pasivního sledovacího systému Věra NG?

V úterý 14. ledna 2020 podepsali náměstek ministra obrany pro řízení sekce vyzbrojování a akvizic Filip Říha a generální ředitel dodavatelské společnosti ERA, a. s. Viktor Sotona smlouvu na dodávku dvou kompletů pasivních sledovacích systémů DPET (Deployable Passive ESM Trucker). Systémy DPET jsou novou generací pasivních sledovacích systémů Věra S/M, které naše armáda používá od roku 2000. A právě ty v příštích letech DPET nahradí. Do výzbroje ho opět dostane 53. pluk průzkumu a elektronického boje v Opavě. Jeho základem jsou nové pasivní sledovací systémy Věra NG. V každém kompletu je kromě radiolokátorů pět nákladních vozidel Tatra T-815 8x8, terénní automobily, stany, potřebná výpočetní technika a další součásti. Komplety DPET odpovídají všem normám a požadavkům vojsk NATO. Dokážou například skrytě zjišťovat, analyzovat a vyhodnocovat primární radiolokační data, umožnit zmapování, určení přesné polohy a automatické sledování pozemních, leteckých i hladinových cílů. Všechny údaje předají do národních či aliančních systémů velení a řízení. Umožňují mít pod kontrolou i vzdušný prostor za hranicemi své země. Vidí cíle, aniž by byly samy odhaleny. A právě to umožňuje maximální ostražitost při zachování dobrých sousedských vztahů. Celý systém je vysoce variabilní a vojáci ho mohou podle potřeby nasadit ve složitější či jednodušší variantě. Nové komplety obdrží naše armáda v letech 2021 a 2023.

Připravil: Vladimír Marek a Michal Voska

Rozdíly: chybný Copyright ERA, kámen, lod a madlo na bedně

RECENZE

Šturmoviky v cizích službách

Autor: Jiří Vraný

Publikace podává komplexní přehled využití bitevníků Iljušin Il-2 mimo sovětské letectvo. Těžiskem práce je popis nasazení těchto letounů v polském, československém a jugoslávském letectvu. Počínaje organizací a výcvikem až po bojové uplatnění za druhé světové války i po ní. Popis nasazení do výzbroje jednotlivých armád po druhé světové válce je vždy doveden až k definitivnímu vyřazení typu v dané zemi. Nechybí ani stručná zmínka o mírovém působení v bulharském a mongolském vojenském letectvu. Publikace přináší i informace o zkouškách kořistních letounů v německé Luftwaffe, maďarské Magyar Királyi Honvédek Legierő i ve finském Ilmavoimat. Text doplňuje na sto fotografií a osm barevných kreseb.

Počet stran: 145

Vydalo: Naše vojsko, 2020

Text: Vladimír Marek

Vlevo Rudolf Holeka a vpravo
jeho přítel Kostrba

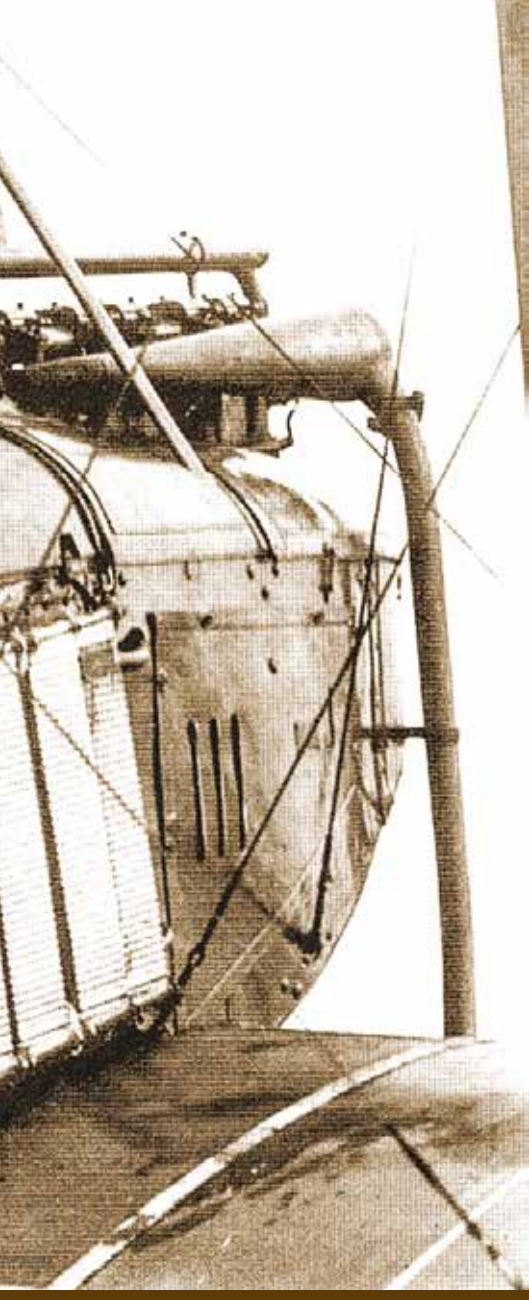

Před sto lety vznikalo československé vojenské
letectvo doslova na zelené louce

První mezi vojenskými piloty

Psal se druhý říjen roku 1910. Poručík Rudolf Holeka se právě vracel z Bosny a Hercegoviny ke svému mateřskému útvaru v Přemyšlu. Chtěl se ještě na skok zastavit u rodiny v Praze. Právě tady se ale dozvěděl o veřejné aviatické ukázkce inženýrů Jana Kašpara a Josefa Sablatníka ve Vysočanech. Něco podobného si jako velký nadšenec technického pokroku nemohl nechat ujít. To, co viděl v následujících hodinách, ho naprosto uchvátilo. Ještě na cestě do Přemyšlu si umínil, že s pěchotou definitivně skončil, stane se vojenským pilotem.

Rudolf Holeka se narodil 30. dubna 1883 v Nýřanech u Plzně v rodině rakousko-uherského četníka. Ten byl záhy převelen do Prahy, a tak se tam s ním odstěhovala celá rodina. Zde Holeka navštěvoval tříletou chlapeckou měšťanskou školu na Karlově a reálku Na Smetance na Vinohradech. V roce 1899, v šestnácti letech, se rozhodl pro vojenskou kariéru. Na podzim nastoupil v štyrském Stragu do roční přípravy pro kadetní školu pěchoty. V následujícím roce nastoupil na pěchotní kadetku ve Vídni. Po jejím zdárném ukončení v roce 1904 byl zařazen k pěšímu pluku č. 10 Gustava V. krále švédského, Gótů a Wendů, jehož velitelství bylo dislokováno v haličském Přemyšlu. Postupně vystřídal celou řadu pěších útvarů.

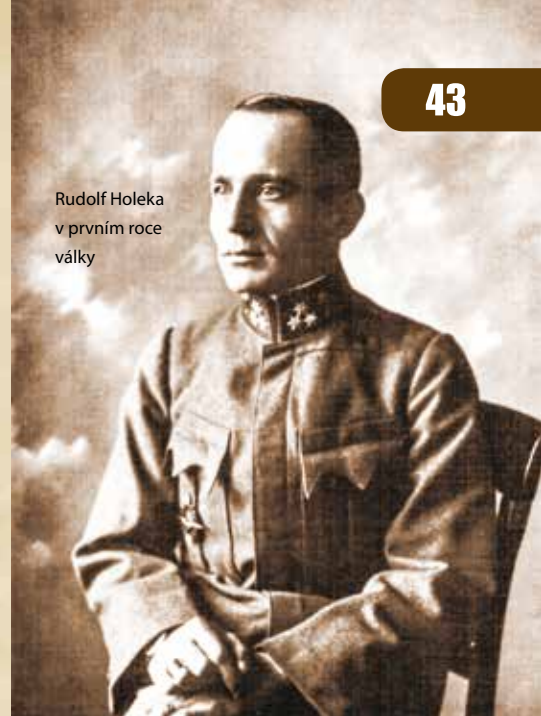
Ještě před ukončením kurzu, v říjnu 1911, nastoupil jako učitel létání v pilotní škole ve Vídeňském Novém Městě. V následujících dnech byl povýšen do hodnosti nadporučíka. V další etapě své letecké kariéry se proslavil několika primáty. Jeho záliba v technických novinkách ho přivedla k fotografování. Díky tomu vstoupil do podvědomí odborné veřejnosti jako první pilot v Rakousku-Uhersku, který pořídil fotografie ze vzduchu.

Z pilota pěšákem

V pilotní škole setrval Holeka na funkci instruktora létání až do začátku první světové války. Po jejím vypuknutí byl bezprostředně odeslán na východní frontu na jemu dobře známé Haliči. Byl zařazen k jednotce Flik 8 dislokované přímo v jedné z největších rakousko-uherských pevností v Přemyšlu. Tento objekt měl jako jediný v císařství uprostřed fortifikačních systémů zabudované polní letiště.

K prvnímu bojovému letu odstartoval již 14. srpna 1914 (pouhých osm dnů po vyhlášení války ze strany Rakousko-Uherska Rusku), a to se svým velmi dobrým přítelem Jindřichem Kostrbou, s nímž později stál u zrodu československého letectva. Jejich úkolem bylo fotografování ruských pozic v blízkosti pevnosti Přemyšlu. Toto zadání se jim podařilo splnit na jedničku. Oba za to obdrželi rakousko-uherský záslužný kříž.

Všechno nasvědčovalo tomu, že válečná letecká kariéra Rudolfa Holeka bude strmě stoupat. Koncem srpna byla Holekova letecká setina přeložena do Cieszanowa a počátkem září do Tomaszowa. V únoru 1915 se Holeka stal velitelem Flik 3 dislokovaného poblíž Užhorodu.

Rudolf Holeka
v prvním roce
války

Během jednoho leteckého souboje byl zraněn. Po vyléčení ho ale čekalo nemilé překvapení. Naprosto nepochopitelně byl obviněn z dezertace a jako politicky nespolehlivý přeložen k pěchotě. S největší pravděpodobností to souviselo s jistou hysterií německých velitelů rozpoutanou v té době vůči slovanickým vojákům.

Holekovi se ale nakonec podařilo přece jen vrátit k letectvu. Ve Vídeňském Novém Městě se stal velitelem důstojnické pozorovatelské školy. Role pěšáka ho ale přesto neminula. Od září 1916 velel na ruské frontě pěší rotě svého původního pluku č. 10. S ním také následně odešel na italskou frontu. V lednu následujícího roku bylo na jeho politickou nespolehlivost definitivně zapomenuto a mohl se vrátit k letectvu. Stal se vzduchoplaveckým důstojníkem 5. armády.

Na jaře 1911 se začalo rodit rakousko-uherské vojenské letectvo. Vojenská správa začala přebírat od vídeňské firmy Lohner dvoumístné jednoplošníky Taube. Problém ale spočíval v tom, že armáda neměla dostatek proškolených pilotů, kteří by tyto stroje obsluhovali. Již 19. dubna 1911 byla ve Vídeňském Novém Městě zřízena první vojenská pilotní škola. Času skutečně nebylo nazbyt, a tak hned následujícího dne došlo k zahájení prvního vojenského pilotního kurzu. Vedl ho setník Stephan Petrőczy von Petrőcz. Mezi přihlášenými důstojníky z různých druhů zbraní byl jediný Čech, a to právě Rudolf Holeka.

Absolvoval nejen úspěšně jednotlivá zaměstnání kurzu, ale během něho se jako letecký pozorovatel zúčastnil jezdeckých manévrů v jižních Uhrách a manévrů V. armádního sboru v prostoru mezi řekou Hron a Komárnem. Již v květnu odstartoval ke svému prvnímu samostatnému letu. Samotný kurz nakonec absolvovalo jedenáct důstojníků, mezi kterými nechyběl Holeka. Po složení závěrečných zkoušek obdržel 2. listopadu 1911 pilotní průkaz. Stal se tak prvním vojenským pilotem české národnosti.

Holekův pilotní průkaz, vydaný již v nově vzniklém Československu

Letouny jednotky Flick 8, u které Holeka na frontě začínal.

Nabídka z Prahy

Postupně velel na italské frontě letecké jednotce Flick 4 D. Již v květnu 1918 byl jmenován velitelem vyšší letecké jednotky XXIV armádního sboru 6. armády. Podepsání příměří mezi zeměmi Dohody a Rakousko-Uherskem zastihlo Holeka na italské frontě. V polovině listopadu se mu podařilo dostat do Vídeňského Nového Města. A právě zde ho také zastihl telegram od spolužáka z vinohradské reálky, přítele a spolubojovníka z leteckých soubojů setníka Jindřicha Kostrby. Ten se shodou okolností ocitl koncem války v Praze. Již 28. října se nacházel na pražském Žofíně mezi vojáky, ze kterých se zde formovaly první jednotky nově vzniklého státu. Jindřich Kostrba kolem sebe soustředil zhruba třicet pilotů, pozorovatelů a několik techniků. O pouhé čtyři dny později, 1. listopadu, vydal člen Mafie a starosta Československé obce sokolské Josef Scheiner rozkaz ke vzniku Leteckého sboru. Do jeho čela jmenoval setníka Kostrbu. A právě ten v telegramu žádal svého spolubojovníka a v té době již zkušeného leteckého odborníka Holeka, aby se urychleně dostavil do Prahy a pomohl mu s výstavbou sboru.

Velitelství Leteckého sboru sídlilo v té době v kasárnách na dnešním náměstí Republiky. Krátce po příchodu do tohoto objektu musel Holeka dočasně převzít velení sborů, protože Kostrba byl nucen služebně odcestovat na dva týdny do Uherského Hradiště. Bylo to v době, kdy na louce ve Strašnicích vznikalo první československé letiště. Právě zde byla soustředěna letecká technika z celé republiky. Nejvíce jí pocházelo z bývalé letecké školy v Chebu.

Sít nových letišť

Po vytvoření vojenské správy sboru se Holeka stal jejím velitelem. Ani jeho postavení ale nebylo právě jednouché. Aby upevnil kázeň v té

době již značně demoralizovaných vojáků, začal vydávat Služební deník leteckého sboru. To se ale nesetkalo s příliš velkými pochopením jeho podřízených. Krátce před Vánocemi roku 1918 předložil ministerské radě a vojenským úřadům projekt na založení dopravních leteckých tratí a letecké školy. Tento záměr předpokládající vybudování sítě nových letišť schválil koncem ledna 1919 ministr obrany Václav Klobáček. Později byl ale revidován.

První polovina roku 1919 se nesla ve znamení rozporů mezi technickým a vojenským oddělením sborů. Vše nakonec vyústilo v odvolání Jindřicha Kostrby. Holeka byl nakonec jmenován zástupcem velitele sboru. Na podzim roku 1919 ale na více než rok opustil armádu. V tomto období se neúspěšně pokoušel o zřízení soukromé letecké společnosti.

Počátkem roku 1920 se Holeka vrátil do armády. Se zpětností od listopadu předcházejícího roku byl povýšen do hodnosti majora a následně zařazen na funkci přednosta organizačního referátu 13. (vzduchoplaveckého) oddělení MNO. Postupně prošel funkcemi

zástupcem velitele Leteckého pluku č. 1 a velitele vojenské správy Hlavních vzduchoplaveckých dílen. V roce 1925 se stal nejprve zástupce velitele, prozatímním velitelem a následně i plnohodnotným velitelem Leteckého pluku 3 v Nitře. To se už tento letecký útvar přesunul do Piešťan, kde bylo vybudováno jedno z největších letišť v republice. V únoru 1929 byl povýšen do hodnosti plukovníka. Následovala funkce velitele prostějovského Vojenského leteckého učiliště a velitele letectva Zemského vojenského velitelství v Brně. Jako první pilot byl Holeka v roce 1935 dekretem prezidenta republiky povýšen do generálské hodnosti. Krátce potom se ale začal výrazně zhoršovat jeho zdravotní stav, a tak byl v září 1936 přerazen do výslužby. Po skončení války se generál Holeka ještě aktivně podílel na obnovení činnosti Svazu letců a Českého národního aeroklubu. Zemřel 10. února 1946 v Praze.

Text: Vladimír Marek,
foto: VÚA-VHA

Tento letoun, který přistál s Rudolfem Polaneckým a Bedřichem Starým již počátkem listopadu 1918 na žižkovském poli, využil Holeka při budování československého letectva.

Rukávové znaky

45

manuál profesionálního vojáka

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se po řadu měsíců zabýváme znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu. Nově přinášíme i znaky zahraničních operací a misí.

1. česko-slovenský prapor radiační, chemické a biologické ochrany v operaci Enduring Freedom

Čeští vojáci působili v protiteroristické misi Enduring Freedom v Kuvajtu od 9. března 2002. V únoru 2003 vznikl nejprve 1. český prapor a o měsíc později posílením o slovenskou rotu vznikl 1. česko-slovenský prapor radiační, chemické a biologické ochrany. Prapor ukončil svou činnost 31. května 2003 stažením příslušníků, techniky a materiálu do České a Slovenské republiky.

EUFOR Tchad/RCA

Naše armáda se do této operace zapojila dvěma příslušníky. První z nich působil na operačním velitelství v Mont Valerien ve Francii. Druhý byl přidělen k plnění logistických úkolů přímo na velitelství operace ve městě Abéché v Čadu. Mise se v letech 2008 až 2009 účastnilo 3 400 vojáků z 26 zemí. Jejím úkolem bylo pomoci vyřešit místní konflikt.

Lead Nation KAIA

Čeští vojáci se této misi na kábulském mezinárodním letišti v Afghánistánu účastnili v letech 2004 až 2006. Jejich úkolem bylo provádění pyrotechnického průzkumu, likvidace nevybuchlé munice, nástražných systémů a ženijního průzkumu letiště. Další skupina našich vojáků zajišťovala meteorologické zabezpečení orgánů řízení letového provozu, měření a poskytování hydrometeorologických informací.

Velitelství úkolového uskupení AČR ISAF

Úkolové uskupení působil na afghánském kábulském mezinárodním letišti v letech 2010 až 2014. Organizačně zastřešovalo všechny jednotky a prvky resortu MO ČR působící na území Afghánistánu. Poskytovalo jim komplexní podporu.

Vrtulníková jednotka mise ISAF

Česká vrtulníková jednotka působil na základně Šarana v afghánské provincii Paktia v letech 2009 až 2011. Úkolem našeho kontingentu bylo zajišťovat leteckou přepravu osob a materiálu, podporovat nasazení sil rychlé reakce a evakuaci zraněných a nemocných vojáků NATO a afghánských bezpečnostních sborů.

Mise Concordia

Jednalo se o první misi Evropské unie, která na území Makedonie nahradila předcházející alianční misi Allied Harmony. Uskutečnila se od března do konce roku 2003. Jejím úkolem bylo zajištění stabilního a bezpečného prostředí a pomoc makedonským institucím při vytváření vlastních bezpečnostních složek. Armádu ČR zastupovali v této misi dva příslušníci působící na velitelství mise ve Skopji.

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek

Grafická úprava: Milan Syrový

Jazyková korektura: Tomáš Xaver, Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje

VHÚ Praha – produkční oddělení

Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Czech Print Center, a. s.

Číslo indexu: 45 011

ISSN 1211-801X

Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 22. 1. 2020

Toto číslo vyšlo dne: 10. 2. 2020

Foto na titulní straně: Jakub Školník

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 558
e-mail: grafika.syrovym@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

Interní komunikační portál

← → www.ikp.army.cz

Na portálu se opakovaně objevují dotazy týkající se poskytování služebního volna vojákům z povolání. Dnes se budeme zabývat jedním takovým dotazem.

Dotaz:

Dobrý den. Chci se zeptat, zda mám nárok na služební volno při úmrtí prarodiče, který se mnou nežil ve společné domácnosti. Děkuji.

Odpověď:

Služební volno podle ustanovení § 2 a bodu 5 přílohy 2 vyhlášky č. 263/1999 Sb., kterou se stanoví důvody pro poskytování služebního volna vojákům z povolání pro překážky ve službě a rozsah služebního volna, ve znění pozdějších předpisů, lze poskytnout vojákovi z povolání pouze **k účasti na pohřbu osob, explicitně vyjmenovaných** ve výše uvedeném ustanovení, cit.:

„5. Úmrtí

a) při úmrtí manžela, druhá nebo dítěte se poskytne služební volno na 3 dny, z toho 1 den k účasti na pohřbu těchto osob,

b) při úmrtí rodiče, sourozence, rodiče nebo sourozence jeho manžela, jakož i manžela sourozence se poskytne služební volno na 1 den a další 1 den, jestliže voják obstarává pohřeb těchto osob,

c) při **úmrtí prarodiče, vnuka nebo prarodiče jeho manžela nebo jiné osoby, která sice nepatří k uvedeným nejbližším příbuzným, ale žila s vojákem v době úmrtí ve společné domácnosti**, se poskytne služební volno nejvýše na 1 den a další 1 den, jestliže voják obstarává pohřeb těchto osob,

d) při úmrtí spoluzaměstnance se poskytne služební volno na nezbytně nutnou dobu k účasti na jeho pohřbu.“

Výše uvedené ustanovení bodu 5 písmene c) přílohy 2 vyhlášky č. 263/1999 Sb. je nutné vyložit tak, že podmínka „žít ve společné domácnosti“ se vztahuje jen na jinou osobu, která nepatří k uvedeným nejbližším příbuzným. Při logickém výkladu daného ustanovení lze jednoznačně dovodit, že prarodič, vnuk nebo prarodič manžela vojáka patří mezi nejbližší příbuzné daného vojáka (ale pozor, není to rodina vojáka ve smyslu ustanovení § 71 odst. 5 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání).

Tzn., že **voják má nárok** při úmrtí prarodiče, vnuka nebo prarodiče svého partnera **na služební volno** v nezbytně nutném rozsahu (viz § 39 zákona č. 221/1999 Sb.), nejvýše 1 den a další 1 den, jestliže obstarává pohřeb těchto osob, **i když v době jejich úmrtí s nimi nežil ve společné domácnosti.**

Redakce IKP

Zemřel dlouholetý náčelník topografické služby generálmajor Ladislav Kebísek

Dne 7. ledna 2020 zemřel v Praze neočekávaně dlouholetý náčelník topografické služby naší armády generálmajor Ladislav Kebísek.

Narodil se 23. dubna 1928 v slovenské obci Horné Srnie. Po absolvování reálného gymnázia absolvoval v r. 1949 Vojenskou akademii v Hranicích. V roce 1956, již jako kapitán, ukončil studia geodetického oboru státní zkouškou. Poté vykonával ve Vojenském topografickém ústavu v Dobrušce funkci geodeta, později náčelníka hraničního oddělení pro údržbu, delimitaci a demarkaci státní hranice. V roce 1960 byl ustanoven k topografickému oddělení Generálního štábu, kde zastával funkci staršího důstojníka skupiny topografického zabezpečení. O dva roky později byl jmenován velitelem a pověřen výstavbou nově zřizovaného útvaru topografické služby – 5. geodetického odřadu. V roce 1969 se stal zástupcem náčelníka topografického oddělení GŠ a o devět let později jeho náčelníkem.

V uvedených funkcích usiloval o modernizaci výzbroje polních útvarů služby, o vývoj a zavedení mobilních pracovišť, o zavedení a osvojení nové moderní techniky a o zdokonalování polního výcviku. Pod jeho vedením bylo úspěšně řešeno upřesnění a mezinárodní vyrovnání základních geodetických sítí, osvojení a aktivní působení v oboru družicové geodézie, teoretický výzkum a provozní zavedení prostředků výpočetní techniky a pasivní počítačové grafiky pro automatizaci tvorby (především speciálních map), budování základů pohotovostní a globální geografické informatiky, uplatnění a využívání prostředků výpočetní a automatizační techniky v dalších oborech a agendách topografické služby.

Dnem 30. 4. 1990 odešel do zálohy. I poté se ale aktivně zajímal o dění v naší armádě a speciálně v geodetické službě.

Text: Vladimír Marek

Generál Bohuslav Ečer získal u příležitosti
101. výročí vzniku republiky in memoriam Řád Bílého lva

Patron právní služby

U příležitosti 101. výročí vzniku Československa udělil prezident ČR Miloš Zeman 28. října 2019 osmi lidem Řád Bílého lva. Jeho nejvyšší formu Řád Bílého lva vojenské skupiny I. třídy získal významný československý právník, generál justiční služby a profesor mezinárodní práva Bohuslav Ečer.

Narodil se 31. července 1893 v Hranicích v rodině obchodníka. Rodina postupně prošla Olomoucí, Brnem, Napajedly, Rousínovem a Kroměříží. Ani tam ale na tom nebyla sociálně právě nejlépe. Bohuslav Ečer později vzpomínal, že otcův plat často nestačil ani na jídlo. Několikrát se ocitli bez střechy nad hlavou. Již od dětských let se profiloval jako nadaný student. A tak se mu i přes nedostatek finančních prostředků podařilo vystudovat klasické české gymnázium v Kroměříži a pokračovat na právnické fakultě ve Vídni.

Krátce po vypuknutí první světové války musel studia přerušit a narukovat do armády. V té době byl také raněn. Právnická studia dokončil až v nově vzniklé Republice Československé v listopadu 1920. V dalších letech se věnoval advokátské praxi. Od roku 1924 až do roku 1939 pracoval nepřetržitě v zastupitelstvu města Brna. Od roku 1935 dokonce jako náměstek starosty. V druhé polovině třicátých let velice aktivně bojoval proti nástupu fašismu ve Španělsku a rozbití naší republiky. Na toto téma přednášel nejen v Československu, ale v září 1938 uspořádal i osm přednášek v Anglii. Právě tím se dostal do hledáčku gestapa. Okamžitě po okupaci zbytku Československa musel opustit vlast a i s rodinou odejít do zahraničí.

Přes Slovensko a Jugoslávii se dostal do Francie, kde se zapojil do činnosti Československého národního výboru. Po porážce Francie 11. června 1940 narychlo opustil i s celou rodinou Paříž a přesunul se do Marseille, kde začal pracovat jako náměstek československého konzula. Konzulát se v té době zaměřoval na všestrannou pomoc československým uprchlíkům. Později se mu společně s rodinou podařilo uprchnout přes Španělsko a Portugalsko do Velké Británie.

Označil zločinecké organizace

Zde se Bohuslav Ečer stal zaměstnancem Ministerstva zahraničních věcí československé exilové vlády. Působil jako spolupracovník ministra spravedlnosti Jaroslava Stránského.

V té době se Bohuslav Ečer již dlouhodobě zabýval otázkami mezinárodního trestního práva, humanitárního práva, válečného práva a válečných zločinů. A tak se celkem logicky stal členem komise London International Assembly pro válečné zločiny. Zde se mu podařilo prosadit, že NSDAP, SA, SS byly vnímány jako zločinecké organizace.

Exilovou vládou byl v září 1943 delegován jako zástupce Československa do Komise Spojených národů pro vyšetřování válečných zločinů. Zde od samého počátku usiloval o prohlášení útočné války za mezinárodní zločin. Získal si v této komisi mimořádný respekt a autoritu, která výrazným způsobem přesahovala to, jak malou zemi v ní zastupoval.

„Jeho vliv v této komisi byl pronikavý, naprosto neúměrný naší mocenské pozici malého

národa a exulantské vlády. Bez diplomatických fines, silou své přípravy a argumentace získal si Dr. Ečer v krátké době v komisi rozhodující autoritu a vtiskl nový ráz celé metodě jejího postupu,” hodnotil jeho počínání ministr Stránský. Prosadit úzus útočné války coby mezinárodní zločinu nebylo skutečně jednoduché. Ečerův návrh poprvé zazněl v dubnu 1944, prohlásovat se ho ale podařilo až v květnu 1945. Kámen úrazu spočíval v tom, že i vítězné mocnosti v minulosti vedly války, které by podle nové právní kvalifikace bylo možno označit za zločinné. Konkrétně se jednalo například o mexicko-americkou

válku, búrské války či zimní válku Sovětského svazu proti Finsku.

Propůjčili mu hodnost generála

Na jaře 1945 připadl Ečerovi další úkol. Začal zastupovat Československo na mezinárodních jednáních o stíhání, vydávání a souzení válečných zločinců. S ohledem na úkoly, které plnil, bylo nezbytné, aby se stal vojenskou osobou. A tak mu v květnu 1945 československá vláda nejprve propůjčila hodnost plukovníka justiční služby a od února následujícího roku dokonce generála justiční služby. Stal se také náčelníkem československé pátrací

služby v Německu, tedy šéfem orgánu kompetentního pro pátrání po válečných zločincích, kteří se svých zločinů dopustili na území Československa. V této souvislosti je nezbytné zmínit především to, že se mu podařilo v německém Wiesbadenu objevit a identifikovat státního tajemníka v protektorátu Čechy a Morava Karla Hermanna Franka a velitele policejní věznice gestapa v terezínské Malé pevnosti Heinricha Jöckela.

Jednoznačnou prioritou Prahy bylo postavit před soudní tribunál právě Franka, který nesl mimo jiné přímou odpovědnost za vyhlazení Lidic. Frank byl přitom přesvědčen, že útekem z Prahy na Západ se mu definitivně podařilo uniknout před československou justicí. Jeho kalkul byl v tomto směru jednoznačný. Zatímco pro Čechy byl zločincem číslo jedna, mezi říšskými válečnými zločinci se ztrácel až někde na konci šesté, sedmé řady. O to více byl překvapený, když se jeho výslechu zhostili Češi zastoupení právě Ečerem.

Po třetím vyslovené humánním výslechu se Frank psychicky zhroutil. Ečer na to reagoval velice tvrdě. „Vy, Franku, člen národa vyšší rasy, jste za několik dnů zničen? To se nestydíte? Nepoužil jsem a nepoužiji vašich metod. Těch se bát nemusíte. Nejsme Němci, nemstíme se. Budeme jen trestat...“

Generál Ečer prosadil, že Frank bude vydán do Prahy, kde s ním proběhne soud. Po jeho skončení pak bude vrácen a předstoupí před mezinárodní tribunál. Od tohoto požadavku ale nakonec Američané ustoupili. Verdikt Mimořádného lidového soudu v Praze byl v tomto případě jednoznačný. Jednalo se o poslední veřejnou podporu v Československu.

V čele naší delegace v Norimberku

Z Ečerovy strany se samozřejmě nejednalo o jediný výslech nacistického funkcionáře a jeho předání spravedlnosti. Vyslychal rovněž říšského protektora Kurta Daluega, říšského ministra zahraničních věcí Joachima von Ribbentropa, polního maršála Wilhelma Keitela, generála SS Bernharda Vosse, říšského ministra a šéfa říšské kanceláře Hanse Lammerse a také samotného Hermana Göringa.

V červenci 1945 podrobil Bohuslav Ečer výslechu Kurta Daluega, který více než rok, od června 1942 do srpna 1943, vykonával v Čechách a na Moravě funkci zastupujícího říšského protektora. „Když jsem se ho tázal, je-li ochoten mluvit pravdu, prohlásil, že ano, ale s dvěma výhradami. Především prý nemá s sebou své zápisky a bude vypovídat jen podle své paměti, což nevylučuje omyly nebo nesprávnosti. A za druhé, na to kladl zvláštní důraz, trpí prý následky dědičné syfilidy, což rovněž může mít vliv na objektivní pravdivost jeho výpovědi. A pohotově mně vypočítal všechny lékaře, kteří ho léčili, včetně jakéhosi německého pražského lékaře,“ vzpomínal Ečer. Daluege žil v přesvědčení, že mu z české strany nic nehrozí. Že byl přepraven do Prahy pouze jako svědek v procesu s K. H. Frankem. Nakonec byl ale i on odsouzen k trestu smrti. Za vrchol Ečerova působení v této oblasti je možné považovat jeho dvouleté angažmá v čele československé delegace při mezinárodním vojenském tribunálu v Norimberku. Po skončení Norimberského procesu působil jako jeden z patnácti soudců Mezinárodního soudního dvora v Haagu.

Po únoru 1948 začala generálu Ečerovi zvlnit hrana. Byl stažen z prestižní pozice člena Mezinárodního soudního dvora a povolán zpět do republiky. K prvnímu červenci 1948 byl propuštěn z aktivní služby a přeložen do zálohy. V následujících letech nemohl vyučovat ani publikovat. Když jej policisté přišli 15. března 1954 zatknout, byl již čtyřadvacet hodin po smrti.

Ne náhodou se k tomuto vynikajícímu právníkovi a odborníkovi na mezinárodní válečné právo hlásí současná právní služba Armády České republiky. Stal se patronem této odborné složky naší armády.

Text: Vladimír Marek,
foto: VÚA-VHA a fotoarchiv KPR Hana Brožková

WANTED

• LORD OF THUNDER •

JTAC THE MOST
★★★★★
EFFECTIVE
BOOTS ON THE GROUND!

HLEDÁME VYSOCE MOTIVOVANÉ OSOBNOSTI
SE SMYSLEM PRO TÝMOVOU PRÁCI. POKUD
MLUVÍŠ ANGLICKY, MÁŠ ZDRAVOTNÍ KVALIFIKACI „A“,
PŘEDCHOZÍ PRAXI NEJLÉPE U BOJOVÝCH JEDNOTEK
A PŘEDPOKLAD K ZÍSKÁNÍ BP „TAJNĚ“, NABÍZÍME TI
PRESTIŽNÍ PRÁCI NA POZICÍCH JTAC A ROMAD
V DYNAMICKÉM KOLEKTIVU, KDE SE BUDEŠ DÁLE ROZVÍJET
A KONEČNĚ NASTARTUJEŠ SVOU KARIÉRU! ★

NEJBLIŽŠÍ TERMÍN
VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ:
12. 3. - 13. 3. 2020

ŽIVOTOPIS A MOTIVAČNÍ DOPIS POŠLI NA
CZECHFAC@ARMY.CZ NEJPOZDĚJI
DO 28. 2. 2020 , VÍCE NA: FB CZECH JTAC

